

אוצרות החיים

הרב מרדכי יפת יהודה שרעבי

י"ז בחשוון תשפ"ו | שבת קודש | גלוץ 174

פרשת וירא

מגן דגל צדקה בנדרו שמואל'י שליט"א

וישקף על פני סדם
ועמרה... וירא והנה עלה
קיטר הארץ בקיטר
הכבשן.

משולחן המלך
עמוד 3

זוהר על הפרשה
עמוד 8

שרפי קודש
עמוד 10

ההלכה היומית
עמוד 12

שאלות מבית הדין
עמוד 12

מדור הילדים
עמוד 14

דרכי הרשב"י
עמוד 15

זמני השבת

הזמנים ע"פ לוח אור החיים

הדלקת נרות	שקיעה	יציאה	ר"ת
ירושלים	16:09	16:49	17:55
חיפה	16:27	16:47	17:52
באר שבע	16:30	16:50	17:55
תל אביב	16:27	16:47	17:51

במנחת ירושלים הדלקת נרות 40 דקות לפני השקיעה

הולולא דצדיקא

יום ראשון - י"ח חשוון

יח. רבי נחום פרצוביץ, ראש ישיבת מיר, תשמ"ז | רבי ראובן ביתאן, דיין במוכנין | רבי רפאל ברוך טולידאנו, מח"ס קיצור שלחן ערוך, תשל"א | רבי אברהם רוזאניס הוק, חמיו של המשנה למלך | רבי יעקב פרידמן, האדמו"ר מהוסיאטין | רבי ישועה ראון, מחכמי ירושלים | רבי מאיר דוד כהנא הי"ד, תשנ"א | רבי ציון ביתאן, ראב"ד טריפולי, תשט"ז | רבי נחום פרצוביץ, ראש ישיבת מיר, תשמ"ז | רבי משואל דיקמן, אב"ד חיפה

יום שני - י"ט חשוון

יט. רבי ישועה עטייה, מחו"ר פורת יוסף, תשמ"ח | רבי שמשון ב"ר משולם מזובר, ת"ר | רבי סאסי מעתוק כהן, יהונתן, מגידא, מח"ס ברכת ה', תרס"ה | רבי אהרן ברנשטיין, ראש ישיבת חיי עולם, תשנ"ה | רבי דוד הכהן, מתלמידי הרב שרעבי, וממקובלי ישיבת נהר שלום | רבי דב יפה, זקן המשגיחים, תשע"ח

יום שלישי - כ' חשוון

כ. ר' אברהם ב"ר יצחק מח"ס האשכול, ד'תקמ"ט | כמוהר"ר ראש עדת המכונים רבנו מרדכי שרעבי (בן מרים), מייסד וראש ישיבת נהר שלום, תדש"ס | רבי משה נתן טע למברג, אב"ד מאקווא קרית אתא, תשמ"ג | רבי אבא יהודה חדאד, מחכמי ג'רבא, תרנ"ח | רבי נסים כהן השני, ראב"ד ג'רבא, מח"ס מעשה נסים, תשכ"ג | רבי אברהם סופר, מח"ס אברהם אוהבי | רבי שלום מקמינקא | רבי מרדכי צוקרמן, 'לב מרדכי', תשס"ד

יום רביעי - כ"א חשוון

כא. רבי ויאל בן וואליד בן הרב יצחק | רבי דוד בן זמרא, שו"ת הרדב"א, ה' שכ"ז | רבי בצלאל שטרן, מח"ס שו"ת בצל החמה, תשמ"ט | רבי אריה לייב בינה, ראש ישיבת נתיב מאיר, תשנ"ה | רבי מרדכי אליפנט, ר"א יאתני (תפארת אברהם) | רבי יחיא הלוי אלשיך, ראש עדת תימן, התשנ"ז

יום חמישי - כ"ב חשוון

כב. רבי אברהם בונאן | רבי אברהם בן יקר | רבי יששכר דוב רוקח, האדמו"ר מבלי, תרפ"ז | רבי דוד שלמה איבשיץ, מח"ס לבושי שרד, תקע"ה | רבי עמרם בן רבי מסעוד אנקווא | רבי עזריאל מלובלין, בעל ראש הברול

יום שישי - כ"ג חשוון

כג. רבי יוסף רפאל חזן, מח"ס חקרי לב, תקפ"א | רבי עובדיה אברהם הלוי, חכם באשי דבלי | רבי אהרן ב"ר מאיר קצנלבוגן | רבי רפאל אלקובי ממקנס | רבי משה מייזנר

יום שבת - כ"ד חשוון

כד. רבי אברהם אזולאי, מח"ס חסד לאברהם, ת"ד | רבי משה גולדשיין, מח"ס משכנות לאביר יעקב | רבי סעדיה לופס, תשל"ג | רבי רפאל דוד אויערבאך, תשמ"ח | רבי רפאל כהן מהמבורג, מח"ס תורת יקותיאל | רבי גדליה משה גולדמן, האדמו"ר מזויעה, תשי"ז

מופדות המיינענדי

הידור מצווה

הסביבת לספרי תורה, תפילין ומצוות בפרקוד של מו"ר שליט"א וכן כל ספרי מו"ר

שלוחה 5

לעריכת אכרות

באריחת צדקיים של אברכי רבני הישיבה כולל סעודת ורבני תורה וקדוש כולל תיעוד שישלח אליכם ביואטסאפ

שלוחה 7 או ביואטסאפ

פריון נפש

ע"פ הקבלה עם מטבעות מכסף טהור והעדר מדי וים ע"י מו"ר גורל המקובלים

שלוחה 3 או ביואטסאפ

קביעת פגישה למו"ר

אך ורק דרך הטלפון שלוחה 6
הצביע מתבקש בכל לשון של בקשה לא לרגע לא קביעת תור-מראש

ע"י מניין אברכים באופן פרטי ליקורך ללא שבות נספים שלוחה 7

כול לאברכים מצוינים החזקת אברך ללימוד התורה הקדושה להצלחתך

בית הכנסת זמני תפילות ושיעורי תורה שאל את הבוט או היכנס לאחר הישיבה

מכון להוצאת ספרים יתן לתקדיש לעד

תהלים לילדים להנחת שמות בלימוד התהלים לילדים שלוחה 10

חלקת ספרי הזוהר היומי ללא עלות שלוחה 4

לקבלת ההלכה הומית כ-2 דק של הלכות יש לשלוח בקשה ביואטסאפ

בית הוראה שאלות אקטואליות בהלכה שלוחה 2

ישיבה גדולה לכחורים חשירת התורה שלוחה 10

הכל בטלפון אחד:

03-55-20004

www.ravbenayahu.co.il | אורט ישראל 4 בת-ים
טכ"מון וואצאפ 054-4776356 | קו שמיעת שיעורים: 073-3718129

שימוע צחק ישראלי יוסף
054-655-4554

משולחן המלך

פנינים מוסרים ומעשיות השווים לכל נפש
הנערכים משולחן המלך מתוך
שיעור הדף היומי שנמסר ע"י מרן שליט"א

עורך: הרב מרדכי ג'נדי הי"ד

בן דוד באמצע'

הגמרא אומרת במסכת 'כלה' פרק שביעי- 'תנו רבנן, לעתיד לבוא בן דוד בא באמצע'.

כלומר בן דוד המשיח יהיה באמצע. 'אדם, שת, מתושלח, מימינו. אברהם, משה ויעקב משמאל. כותב ב'ירושלמי' ב'מועד קטן' שמתושלח צדיק גמור.

ב'סדר הדורות' הביא, כשנלקח אביו חנוך, משחו אותו העם למלך במקום אביו, ולימד את העם דרכים טובים. מתושלח ראה את אדם הראשון ושימש אותו 243 שנה, כך כותב רש"ם כבכא בתרא (דף קכ"א) ונמסרו לו בגדי הכותנות עור שעשה הקדוש ברוך הוא לאדם הראשון. אדם מסרם לשת, ושת מסר אותם למתושלח.

'חכמתו וקדושתו של מתושלח'

כתוב בספר 'ברית מנוחה', שבכלל אלה מסרו לו עוד למתושלח את השם הנכבד והנורא, וזה סוד השם הגדול, שכל החכמים ואנשי השם שהאירו את דורנו, שימשו כשם הגדול הזה. והיו מוסרים אותו בחדר סגור ומיוחד רק פה אל פה בראשי תיבות רק לראשי הדורות. **הראשון ששימש בו זה אדם הראשון, שמסר אותו לשת שעשה כזה מרכבות ועניינים גדולים.** אח"כ מסר אותו לאנוש שבגלל זה יצא מן הדרך והתעה את בני דורו. ואחר כך אנוש מסר ל'ירד, וירד מסרו למתושלח. כתב ר' חיים ויטל ב'שער הפסוקים'- מתושלח צדיק גמור היה, והיה כורת וחותך כל הקליפות בכוח חרב פיפות אשר בידו, שהוא שמו של הקדוש ברוך הוא.

'רבנו בחיי' בספרו 'כד הקמח' כותב שמתושלח, כל דיבור ודיבור שהיה מוציא מפיו, היה מושל עליו 230 משל בשקו של הקדוש ברוך הוא, והיה 'שונה' 900 סדרי משנה. הוא חי 969 שנה והוא בין אותם העשרה שלא טעמו טעם מיתה.

הג"א כותב על 'תיקוני הזוהר', שהלא על קברות הצדיקים יש השראת השכינה. **אדם הולך על קברות הצדיקים, הולך לרשב"י, הולך לשמעון הצדיק. מה יש שמה?** חוץ מהנשמה של הצדיק שהיא שם, השכינה באה להיות איתו, ויש שם השראת השכינה.

מעמדי, ומצאת שני אנשים עם קבורת רחל בגבול בנימין, ושמע נמצאו האותיות. וגם יעקב אבינו אומר 'אני קברתי אותה שם על פי הדיבור. כי גלוי וצפוי לפניו שעתיד בית המקדש להיחרב, וכניו עתידים לצאת לגולה, והם הולכים ומבקשים רחמים אצל מצבתה פלא פלאות.

יש לה זכות גדולה לרחל אמנו, ולכן כשיש צרות, הולכים אצל רחל אמנו. **וזה טוב שמדי פעם שאדם צריך רחמים, ילך אצל מצבת רחל אמנו.**

'מי עצר את המצביא הגרמני?'

תראו איזו זכות יש לנו שיש לנו דבר כזה ללכת. כל גדולי עולם היו הולכים שמה. כשאנחנו היינו ילדים, היינו רואים את חכם סלמן מוצפי, שכל הלילה היה יושב ובוכה שם עם הקהל שלו.

בימי מלחמת העולם השנייה, אחרי שהמצביא הגרמני 'דומל' יש"ו עבר את מצרים, הגיעו שמועות כי הוא בדרך לא". ר' יהודה פתיה היה אז בגיל שמונים וארבע והיה זקן המקובלים. הוא גייס אתו עוד מקובלים ופיזר אותם בקברים הקדושים- קבר רשב"י, ר' מאיר בעל הנס, האר"י. והכריז על יום תענית והלך עם עוד רבנים לקבר רחל אמנו להתפלל. ואז כשאפר על ראשם התפללו בלי הפסק וכלילה תקעו בשופרות בככיות שירחם עליהם הקדוש ברוך הוא והתפללו לרחל אמנו שהיא תבקש רחמים על בניה.

אומרים שחכם יהודה פתיה אותו יום מילא כוס של דמעות, ושתה את הכוס של דמעות. ולפתע הוא נפל והתעלף. כשהתעורר מעלפנו, שאל 'האם גם אתם רואים את רחל אמנו?'. הקהל לא הבינו מה הוא אומר.

אמר הרב - 'הנה רחל אימנו כאן יצאה מהקבר', ותיאר את לבושה של רחל אמנו, ואמר שהיא עולה דרך החלון לעלות לשמים לבקש רחמים. כל הקהל נסעו לאחר מכן לכותל המערבי...

בערב, שמעו כולם, שבשעה שנים עשרה בצהריים, נסוגו הגרמנים בראשות 'דומל' מתכניתם, והדבר היה לפלא.

ר' יהודה פתיה לא היה 'חולם חלומות', והכל היה אמת. הוא הוריד כנחל דמעה גם ב'כגד' בזמן 'מלחמת העולם הראשונה', וגם פה. כשראה את זה האדמו"ר מ'טור', הוא אמר 'אם באירופה היו בוכים ומתפללים כמו פה, לא היה קורה ה'שואה'.

'כוחה של אמא רחל'

ואומר הגר"א, **שהשראת השכינה הכי גדולה זה אצל אימא רחל.** אומר רבי יוסף- השאיר לנו האל יתברך שריד את קבר רחל. וכל אחד יכול לבוא לשם לבכות ולהתפלל באין מונע ובאין פוצה פה ומצפצף.

וזה היה כוונת יעקב אבינו שקבר אותה על אותו דרך, כי ברוח קודשו צפה מראשית אחרית, והצילנו על

עונג שבת

ידי זה את קבורתה להיות לנו לאחוזת נחלה. ועל זה אומר הנביא ירמיה- "קול ברמה נשמע... רחל מבכה על בניה".

ומי זה הראשון שהלך לשם? יוסף הצדיק. הוא הלך לאימא שלו, כשלקחו אותו והורידו אותו למצרים, והוא היה בוכה. ואז הוא ראה מצבת אימא שלו, ואימא שלו התחילה לפייס אותו 'תראה בני, אל תפחד. זה הכל שליחות. תדע לך, אני איתך, אבא אוהב אותך וכולם אוהבים אותך. זה הכל עילת העילות וסיבת הסיבות. רד בני ואל תפחד, לא יקרה לך שום דבר. אני מתפללת עליך'.

אותו דבר בתנ"ך כתוב על שמואל. אמר שמואל לשאול כשיצא לחפש את האתונות, "בלכתך היום

מפי מרן גדול המקובלים
הרב בניהו שמואלי שליט"א

מידי יום שלישי בשעה 18:00 | בישיבת המיישר | רח' אורט ישראל 4 בת ים

השניעור
השניעור
דף היומי מוסר והלכות

משולחן המלך

הסיבה שאברהם התייעץ על המילה

"יורא אליו ה' באלוני ממרא, והוא יושב פתח האוהל כחום היום" - ככל עשרת הנסיונות, אברהם אבינו לא היסס לדגוע אחד, אלא עשה רצון השם. ומה שהוא התייעץ בניסיון של ה'מילה' עם אשכול, ענר, וממרא אם לעשות את זה בפרסומת גדולה?

פחד שלא יגידו 'אתה נגד עבודה זרה של אלה שמשליכים את בניהם למוֹלֵךְ', ואתה לוקח את הכן שלך לשחוט אותו, ואתה הולך לעשות ברית מילה? איך אתה תעשה ברית מילה? על זה התייעץ איתם, אם לעשות את זה ב'פורום' או לא.

'אירוע בפרסום או בצנעא'

ואומרים רבותינו: שלא מסתבר שהוא הולך להתייעץ עם ממרא בעניין המילה, אלא התייעץ איתו אם לעשות הדבר בפרסום שכל העולם יראה, יביא תקשורת וציילומים או לעשות בצנעא? כי ברית מילה אי אפשר לעשות פעמיים. כל מצווה אתה יכול לעשות עוד הפעם. לכן שאל אותו האם לעשות זאת בפרסום שיהיה קידוש השם.

זכרות עמו הברית - המדרש אומר שאברהם אבינו, הידיים שלו היו רועדות. אומר לו הקב"ה 'אל תפחד אברהם, בוא איתי ביחד', והקדוש ברוך הוא עשה איתו את הברית. וזה שכתוב 'זכרות עמו ברית'.

'אברהם דואג לרוחניות'

עד אברהם היה שני אלפים של 'תורה', 2000 שנה של העולם בתחילה נקראים 'תורה', הכל הבלים. אבל מאברהם אבינו שני אלפים שנים של תורה. לכן אמר

'עזב את ה' בשביל האורחים'

וזה שאומר "יורא אליו ה' באלוני ממרא...". בא לבקר אותו ביום השלישי למילה. - "והוא יושב פתח האוהל כחום היום", אברהם אבינו ממתין ויושב פתח האוהל לכבוד את האורחים ולקרב הלכות הגיע הקב"ה, ואברהם אבינו עזב את הקדוש ברוך הוא ורץ לקבל את האורחים.

מאיפה ידע אברהם אבינו שגדול קבלת אורחים מקבלת פני השכינה? איך ידע את זה אברהם אבינו והיה הראשון שעשה את זה?

אלא, אומרים רבותינו שהאיברים שלו היו מלמדים אותו. פתאום הרגליים שלו מתחילות לרוץ. היו אומרים לו הרגליים: 'אברהם, עזוב את הכל ורוץ', והרגיש שהרגליים שלו והאיברים מתחילים לזוז לכיוון האורחים וקבל כוחות אדירים. הוא רואה שאמנם 'השם ניצב עליו', אבל הוא רואה נגדו את הזכות הגדולה של קרוב הלכות, ואז הוא רץ אליהם. **זה מלמד את האדם להיות מתון ולהיזהר בכבוד הזולת והאורחים אפילו שיש לו לפעמים מצוות גדולות, בכל זאת צריך להיזהר.**

'ההתמודדות עם אורחים מטרידים'

בא אליו חברו לבקר אותו, יתייחס אליו כמתן, ימתן איתו עוד קצת. לפעמים אדם ממהר, וחברו נפגע מכך. או לפעמים חברו בא אליו לבית, אבל הוא 'כבד' ומרגיש שהאורח מפריע, מדבר ולא נותן מנוחה.

אנחנו צריכים ללמוד להיות אורחים טובים, כלומר לא להפריע. וכמה שפחות ללכת זה יותר טוב. ומי שמקבל אורחים, הוא צריך להיות הרכה סבלנות. ואם יש לו פעמים שהוא בדיוק צריך ללכת ובא אליו...

...היה אומר ראש הישיבה - 'איך השם אוהב אותך... באת בדיוק שאני צריך לצאת... אם היית בא עוד כמה דקות, כבר לא היית מוצא אותי'. איך השם אוהב אותנו שנפגשתי איתך'. כעצם ראש הישיבה היה יודע שזה לא ייתן לו ללמוד תורה, והוא רוצה ללמוד עכשיו תורה. לכן היה אומר לו 'בוא, בוא בני'.

ברכות שמים מעל

הגיליון מוקדש להצלחת ידידנו
אהוב ליבנו תומך תורה וחסד
בכל ליבו ונפשו
רבי שי בן דות ה"ו
ודעייתו הצדקנית
יסמין בת פאני תחי'
וילדיהם הנעימים
השם ישמרם ויחיהם בבריאות
ושובע שמחות אמן

'מסירות הנפש של אברהם'

פלא הדבר איך ידע אברהם אבינו בא הקדוש ברוך הוא לבקר אותו והשכינה אצלו. "והוא יושב על פתח האוהל" בשביל לראות אורחים.

כמדרש כתוב שהיה מסדר את הברית מילה, כי היה יורד לו דם טיפין, ולא עוצר הדם. וכשאדם זקן, ה'סוכר' לא מאוזן, ולא מתרפא הפצע ויורד טיפין טיפין. ובא הקדוש ברוך הוא לבקר אותו ואומר 'אל תירא אברהם, תהיה רגוע'. והוא לא מוכן לוותר, והמטרה שלו זה 'הכנסת אורחים', ויש לו זכות לפרסם שמו של הקדוש ברוך הוא. כמו שכתוב 'גדולה לגימה שמקרכת'. על ידי הלגימה היה מסביר ומודיע להם את הקדוש ברוך הוא. 'לגימה' זה גם אותיות 'מגילה' וגם אותיות 'מלגה' וגם אותיות 'גלימה'. היה נותן להם גלימות, נותן להם מלגות, נותן להם מגילות. איך לעבוד את השם.

למסירת שמות לתיקון הנפטרים
הנערך בכל ערב ראש חודש

שלוחה
7

03.5520004

ההרגלים שנטע ה' דרך אברהם לעולם

אם כן, הוא רואה 'שלושה אנשים ניצבים'. 'אנשים ניצבים עליו' בגימטריא - 'מיכאל, גבריאל, רפאל בדיוק. שכאו לעזור לאברהם אבינו.

כל מה שעשה אברהם וכל מה שהוא עושה לאורחים, על זה הקדוש ברוך הוא מעמיד את העולם וזה הכל סימן לנו. בזכות שתי 'ריצות' שרק אברהם אבינו ומסר נפש - הריצה האחת זה **'וירא וירץ לקראתם'**, והשנייה 'ואל הבקר רץ אברהם',

כתוב על זה ב'מדרש' - 'מלך אסור ב'רהט' - 'מלך' זה מלכו של עולם שקשור בעם ישראל 'ברהט' בשביל שתי הריצות האלה. ועל מה שכתוב 'יוקח נא מעט מים ורחצו רגלכם' - אומרים רבותינו, שאת המים שאמר לשליח להביא, לא רצה להטריח אותו טרח גדולה ולכן אמר 'מעט מים'. **למה לא 'הרכבה מים'?** כי זה שליח שעושה לי חסד. אני אניג לו 'תביא הרכבה מים'? אומר ה'זוהר' 'מעט מים' זה 'התורה'.

'ורחצו רגליכם' - לא להשקיע עצמו ב'הרגלים'. צריך לרחוץ את הרגלים. הרגלים לא טובים צריך להוציא אותם. זה המשמעות של 'לרחוץ את רגליכם', את ההרגלים שלנו, כל הדברים הלא טובים, **'והישענו תחת העץ' -** 'העץ' - זהו 'הצדיק', כמו שכתוב 'היש בה עץ אם אין', פירוש - אם יש צדיק שאפשר להישען עליו. ולמה אמר הישענו? למה לא אמר להם 'תשבו תחת העץ'? אלא מדובר במלאכים, והמלאכים רגליהם רגל ישרה, אין להם 'קפיצים' וזה לא מתקפל. לכן אין הם יושבו? לכן אמר להם 'הישענו תחת העץ'.

'הכנסת אורחים רוחנית'

אברהם אבינו זכה במידת החסד, להיות מכנים אורחים, איזה כוח גדול היה לו. וכל כך היו נהנים ממנו כל העולם, שאפילו המלאכים הם שמעו עליו איזה

משולחן המלך

'מי מחזיק את כל העולם?'

'ויאמר ה' אל אברהם אחרי היפרד לוט מעמו, שא נא עיניך וראה מן המקום אשר אתה שם, צפונה ונגבה תימנה וימה'. 'כי את כל הארץ אשר אתה רואה לך אתגנה ולורעך'. אומר רבי שמעון בר יוחאי ב'זוהר' - איך אברהם אבינו יכול לדאות את כל הארץ? כמה אדם יכול לדאות? אדם יכול לדאות 10 קילומטר, 20, 50 קילומטר... אז איך אומר לו 'כל הארץ אשר אתה רואה'?

אלא אומר רבי שמעון בר יוחאי, מה עשה הקדוש ברוך הוא? הרים את כל ארץ ישראל למעלה, ואמר לו: 'אתה רואה? תסתכל - זה בית המקדש, וממנו נמשכים 'חוט'.

בית המקדש תופס את כל ירושלים. יש לו ככלי ברזל כאלה שתופס על ידם.

מירושלים נמשכים חוטים שתופסים את כל ארץ ישראל מסביב. ומארץ ישראל חוטים שתופסים את כל העולם כולו. יש אומרים שהרים את אברהם אבינו למעלה, ופתח לו את העיניים והוא רואה הכל מסביב. ומי מחזיק את הכל את כל מה שאתה רואה? - 'אתה' - 'צדיק יסוד עולם'.

כל בית המקדש והכל, תלוי בצדיק, באברהם אבינו, כי אתה זכית לפרסם שמו של מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא בכל העולם. אז היו אומרים לרבי שמעון בר יוחאי - גם אתה הצדיק של הדור. 'דור דור ודורשיו'.

בוא תשכ לכל הפחות כמה דקות, כי בדיוק הייתי צריך לצאת ללמוד תורה. את הכל לעשות בעדינות, כלומר שהחבר ירגיש טוב.

'העצה של ממרא'

הקדוש ברוך הוא דווקא נגלה אליו 'באלוני ממרא', על שם 'ממרא' שנק' לו עצה על המילה, ולכן השם נגלה אל אברהם בחלקו של ממרא. ראשי תיבות 'ממרא' - 'מהר מול רופאך אל', הקדוש ברוך הוא ירפא אותך.

רבותינו אמרו שאברהם אבינו היה זקן והיה לו דילול דם והמילה לא עוצר. מה יעשה? הלך לקבל מממרא רפואה. מה זה הרפואה? 'עצה'. יש במשנה 'בשבת' - עצה כמלא פי גמול. זה עשב שנקרא 'עצה' וזה עוצר את הדם. לכן יוצא שלא הלך לקחת ממנו עצה, אלא זה העשב שנקרא 'עצה'.

'הדמויות של המלאכים'

ואז 'וישא עיניו וירא, והנה שלושה אנשים ניצבים עליו, וירא, וירץ לקראתם'.

מדרש רבה אומר, שהשלושה מלאכים שהגיעו אצל אברהם אבינו הופיעו בממרא שונה - אחד הגיע כמו סוחר ישמעאלי, השני כמו סוחר תבואה, והשלישי כ'רב חובל'. היה מסביר לנו ראש הישיבה שזה מוכא ב'מעיינה של תורה' - השפעתו של אברהם אבינו הייתה על כל העולם, והוא ידע להשפיע על כל העולם בלי 'תקשורת'.

אלה תולדות השמיים והארץ בהבראם - אל תקרי 'בהבראם' אלא 'באברהם'. העולם, הוא עשוי שליש מדבר, שליש ים, שליש ישוב. שלושת המלאכים האלה אחראים על המחזות האלה - אחד אחראי על ה'מדבר', אחד אחראי על ה'ים' ואחד אחרי על ה'ישוב'. **לכן נדמו לו או שלושה מלאכים בשלוש הדמויות האלה.**

אחד - כסוחר מדברי שאחרי על כל המדבריות. השני כסוחר תבואה שאחרי על היישוב, והשלישי - רב חובל שאחראי על הים. ואומרים לו - 'אתה אברהם, כל העולם שלך. כל אחד מאיתנו אחראי על האזור שלך, ובאנו לקחת ממך כח.

ברכות שמים מעל'

הגיליון מוקדש להצלחת ידינו
אהוב ליבנו תומך תורה וחסד
בכל ליבו ונפשו
רבי דוד בן אסתר הי"ו
ורעייתו הצדקנית
נטלי חיה בת דשל תחי'
וילדיהם הנעימים
השם ישמרם ויחייהם בבריאות
ושובע שמחות אמן

מוסדות המיש"ר תכב"ץ
פרנס יום

היום יום רביעי י' סבב התשפ"ד
הלימוד והתפילות בישיבה יהיו לע"נ

בשמיאל
יוסף
בבית
אלה

יקיוד פלוני

הקדוש ע"ה פלוני אלמוני הי"ו וד"ר שיחיה לשפעת ברכה
הצליחה פרנסה טובה וכשפט, טות ושמחה בריאות איתנה,
אריכות ימים ושנים בטוב וכנעניות וכל מילד דמיוטב אמן

להקדשות:
03-552-0004

באפשרותך להיות משותפיו של מו"ר הרב בנייה שליט"א, בתרומת 500 ₪ חד פעמי, ואברכי המוסדות ילמדו להצלחתכם, שלט זה מודבק בפתיחים של כל בתי המדרש של המוסדות הקדושים

משולחן המלך

צדיק באמונתו וחייה

דיבורים קדושים בענייני "אמונה"
מאת הרב יוסף עברלחק שליט"א
מאגרי המיסדות

"ואברהם בן תשעים ותשע שנה בהמלו"

בשר ערלתו.. וירא אליו ה'

התורה מלמדת אותנו כיצד להסתכל על כל דבר כמכת הנכון. לעיתים נראה לנו דבר כאילו הוא רע, אבל באמת אין טוב ממנו.

הבה נתבונן. אברהם אבינו מצוה למול את עצמו בגיל תשעים ותשע. הוא בא להתיעץ עם חבריו, ענר, אשכול וממרא, והם אומרים לו שהוא מסכן את עצמו אם יעשה ברית מילה, כי אם ימות, יהיה בזה חילול השם מאין כמוהו. אבל אברהם אינו שומע לעצמו ומל את עצמו.

היינו מצפים שאדם שמסר את עצמו לעשות ברית מילה בגיל כה מבוגר, לפחות יתפארו מהו. אבל מבואר בחז"ל כי במשך שלשה ימים רצופים הדם לא הפסיק לשתות ממנו, עד שכמעט ולא יכל לזוז.

אנחנו שואלים: 'דבנו של עולם', מדוע זה 'הגיע לו'? וכי הוא היחיד בעולם שקיים מצות ברית מילה, הרי דורות לאחר מכן יהודים מלד עצמם, ולא שמענו דברים כאלה?

אבל בשביל להבין זאת נראה מה מובא "בפרקי דרבי אליעזר", שם כתוב שכאחות מקום שבו נשפך דמו של אברהם אבינו על הריצפה - שם היה יסוד המזבח, אליו היו יוצקים את כל דם הקורבנות שנוטר לאחר זריקת הדם על המזבח. הקורבנות מכפרים על ישראל בכל הדורות ומביאים להם ברכה. הרי שבזכות הדם שיצא מאברהם אבינו, זכו ישראל לקרבנות כפרה לדורות.

אנחנו היינו רואים בדם שיצא מאברהם אבינו מדת הדין, אבל באמת זו היתה מידת הרחמים. הקב"ה לימד את אברהם אבינו לאורך כל חייו, כי כל מה שעבר עליו הוא רק לטובה. לא תמיד רואים זאת מיד, לעיתים זה נראה כמידת הדין, אך כל מה שהקב"ה עושה הוא רק לטובת האדם.

וזה מה שאברהם אבינו מלמד אותנו - בניו אשר כל מלחמת היצר אינה אלא על האמונה ההשם יתברך, וזה היתה מלחמתם של אבותינו הקדושים לאורך כך הדרך, ולכן המלאכים שבאו להשחית את סדום בשליחות השם, אמרו "כי משחיתים אנחנו" קיבלו עונש שהשם דחה אותם ממחיצתו למשך עשרות שנים בגלל פגם האמונה.

הבה נשאב מפרשה זו, מאבינו הקדוש אברהם אבינו דרך איך לעבוד את השם ולהתמודד את ניסיונות החיים ולעשות נחת רוח לפניו **אמן ואמן**, השם יעזורנו שנכה ללכת בדרכי אבותינו אמן.

שבת שלום

'מאכל עם כוונות'

ולכן אומר 'ואקחה פת לחם' - 'פת' זה 480 בגימטריה, שזה גם לילית שזו 'פלוגית'. אומר להם 'אני אוציא מהלחם את הס"א שזו 'הפלוגית'. לכן אמר 'ואקחה פת לחם' - את ה'פת' שזה גימטריה לילית, אני אוציא מן הלחם, ואז 'וסעדו ליבכם' ואתם יכולים לאכול...

אך המלאכים יש להם רק 'לב אחד' ולא שתי לבבות, הרי אין להם יצר הרע וכולם טובים. לכן אמר להם 'וסעדו ליבכם' ולא 'לבבכם', 'ואחד תעבדו כי על כל...' אתם באתם אצלי בשביל לטעום מה זה לחם של בני אדם. אתם באתם בשביל זה שאתם רוצים לראות מה זה אוכל עם 'כוונות', שאני אוציא את כל הס"א, ואתם תוכלו ליהנות פה, ולכן, הנה סידרתי לכם את זה.

'אל תאכל -תתקן'

תראו דבר פלא, שעד היום יש 'כוונות האכילה' של אברהם אבינו.

'זהשענו תחת העץ', שסידר את זה הרש"ש את הכוונות האלה של כוונות האכילה המיוחדות לאברהם אבינו, ועד היום מכוונים את זה, ויש בזה כוונות נוראות מאוד, משהו מיוחד, וזה מברר את כל 'ניצוצי הקדושה' שיש באכילה. לכן, זה לא סתם שאדם אוכל, אלא יש בזה 'ניצוצי קדושה'.

הרב כדורי עליו השלום איך הוא היה אוכל בקדושה...

כל פעם שבאתי אליו הוא לא אומר לי 'תתכבד, תיקח' וכו', אלא אומר 'תתקן, תתקן!' כי יש בזה ניצוצי קדושה. אז תברך עליהם ותתקן אותם, לאדם הרי יש לו לב שיניים וצריך ללעוס טוב טוב את המאכל. זה לא סתם הדברים האלה. הוא גם בכלל לא אוכל לא בשר ולא דגים וגם ולא עופות. גם לא כשכחות. ר' יוסף עדס ע"ה, כל השבוע היה אוכל - אוכל של שבת, גם לחם של שבת וגם שאריות של אוכל משבת. אם לא היה, לא היה אוכל. כל זה כדי שיהיה אוכל קדוש.

הכנסת אורחים עושה, וידעו שמי שאוכל אצל אברהם נהיה 'רוחני'. זה לא דבר פשוט לאכול אצל אברהם אבינו. הם רצו לטעום אצלו.

אמרו לקדוש ברוך הוא 'תן לנו ללכת אצל אברהם להיות בבית אברהם'. הם רוצים לקחת את הרוחניות, אדם חושב שמדובר על אוכל 'גשמי' - סלטים, עגיינים, לשונות בחרדל. אבל לשבת אצל אברהם אבינו זה אור של קדושה.

בדרך כלל, אדם בשביל לפתוח את התאבון, נותנים לו איזה 'מק'ה, איזה חמוצים, קצת מק'ה. אבל אצל אברהם אבינו, רק באים אצלו ונפתחים שערי שמיים. כי הוא נותן לאורח לשבת תחת העץ, והעץ הזה מפור ריחות של 'ק' עד' ומרגישים בג' עד'. ומסכים נפתחים מעיינות, והעצים מוציאים פירות, וממש הרגשה 'תחת כנפי השכינה'. והעץ היה בודק את הכן אדם כמה יראת שמיים יש לו.

'אברהם מוריד את הסיגים' מהאוכל

אומר אברהם אבינו 'ואקחה פת לחם וסעדו ליבכם אחר תעבדו, כי על כן עברתם על עבדכם...'.

יש פה שאלה גדולה - דבר ראשון, למה צריך להגיד 'פת לחם'? אפשר לומר 'לחם' או 'פת'.

ועוד 'וסעדו ליבכם' - צריך להגיד 'לבבכם', אדם יש לו שתי לבבות?

ועוד "אחר תעבדו, כי על כן עברתם על עבדכם" - אדם שרואה אורח, אומר לו 'בוא, אני יודע, באת בשביל לאכול...' אומר להם 'אתם עברתם פה בשביל להיכנס לאכול'. זה לא יפה להגיד ככה. הרי אומר להם 'וסעדו ליבכם, כי על כן עברתם על עבדכם', כלומר אומר להם 'בשביל זה באתם'. אלא, הם רוצים לאכול אצל אברהם, אבל אי אפשר שמלאכים יאכלו כי הם רוחניים. מה זה שייך אצלם אוכל של בני אדם? זה לא שייך לאכול דבר כזה...

רוצים לקבל את העלון באופן קבוע?

<< להצטרפות במייל:
שלחו מייל לכתובת
office@mrbs.co.il
עם הכותרת "הצטרפות לקבלת
העלון למייל"

<< להפצת העלון
בבית הכנסת שלכם:
צרו קשר בטל: 077-5122948
והקליטו את הודעתכם למערכת:
שם מלא, מס' טלפון לחזרה,
שם בית הכנסת, כתובת ועיר

יחד נרבה תורה ונפיץ אור!

כל נתיבותיה שלום

לימוד מידות התנהגות ודרכים בדרך
התעלות "במידות טובות" והנהגות דרך
ארץ מאת הרב משה אהרן ווארץ
שליט"א
מאבירי המסודות

ה' יתברך תמיד אוהב אותי ותמיד יהיה לי רק טוב. ומה מוטל עלי?

נפתח בספר שספר המשפיע ר' שניאור אשכנזי שליט"א
(הובא בעלון הפרשה):

במלחמת העולם השנייה חורים רבים שרצו להציל את
ילדיהם מצוהרי הנאצים האחרים, ולכן הם שלחו את
ילדיהם למורים ובתי יתומים נוצריים ששם יהיו מוגנים.
תקומה היה שכאשר המלחמה תחלוף הם יחזירו אותם
הביתה.

למרב הצער רוב החורים לא שרדו את הוועות ולא שבו
לקחת את ילדיהם. אלו שכן שבו ניסו להשיב את ילדיהם
ולשקם את רססי משפחותיהם – נתקלו בקשיים רבים.
במהלך המלחמה פעלו הכמרים להעביר את הילדים על
דם, ריחל, ולא שבו לחזורים לחק העם היהודי.

באביב של שנת תש"ה הגיע לצרפת משלוח מסוכסך
בראשות הרב יצחק אייזיק הורוויץ זצ"ל מי שדחה במאור
יותר רבה הראשי של ארץ ישראל הרבנים נכנסו למנוח
גדול בחבל אלזס וביקשו לדבר עם ראש המנוח.

"הייתי שמח לעזור לכם", אמר הגוי "אך אינני יודע מי
מהילדים יהודי. הצעו כפני יתעד מסודר עם ההיסטוריה
של הילדים..." זו הייתה צנינות על גבול האכזריות, והיעדר
לא היה הרב היהודי שאבד במלחמה...

הרב הורוויץ הציע להורג את הילדים על פ' שמות משפחה,
אך הכומר התעקש שיש גם גוים עם שמות המשפחה:
"מילר", "ברקוביץ", "וויטורסקי". "בכל מקרה", אמר בקוצר
רוח, "אם תמצאו רעיון טוב בסוף כמה דקות – אשמח
לשמע אתכם, אם לא, נאלץ לסיים את השיחה".

הרב הורוויץ העלה רעיון יצירתי: הוא נכנס לאלום השניה של
הילדים, ויחד עם שאר הרבנים הם צעדו במעבר בין המיסות
וקראו במנגנה שקטה ומהלכ: "שמע ישראל, ה' אלוהינו, ה'
אחד" ושוב חזרו: "שמע ישראל..."

לפניהם החלו להישמע קולות כבי ודתיים מרחוק מרחוק המיסות:
"אמא", "מאמע", "מאמועלה", "מאמועקה" – קריאות
אמא בשלל שפות.

בראשיתם של אותם הילדים צפח הוכחות והתמונה הנעימה
של אמא רוכנת על המיטה וקוראת יחד איתם קריאת שמע.
הכמרים הצליחו ללמד אותם את יסודות הדת העברית, אך
לא הצליחו למחוק את זכרונות הילדות, הזכרונות הללו
נחקקו בעצמותיהם. קריאת שמע של אמא – השיבה אותם
הביתה.

בפשיטת השבוע – וירא, יש נקודה מיוחדת שראוי לתת
עליה את הלב – הקב"ה בדרך לחתור את סדום – העיר
שחטאה גרשו את הסאה והניע נקן עונשה, אולם אז אומר
הקב"ה לעצמו: "זה לא יפה שאני לא ישתף ויודיע לאוהבי
אברהם שסדום היא בחלקו [חלק מארץ ישראל] שאני הולך
להחריב אותה, ואברהם אוהבי עוד יהיה לני גדול וגברו
בו כל בני הארץ".

אז מסיפה התורה בתיאור אהבת הקב"ה לאברהם: "כי
ידעתי" – אני אוהב אותך, "למען אשר יצוה את בני ואת
ביתו אחריי ושכח דרך ה' לעשות צדקה ומשפט וכו'" – בגלל
שהוא עזר לנוך את בניו בדרך, הוא ידריכם בדרך הישר –
בצדק ומשפט, ובניו ימשיכו דרכי לך אני אוהב אותך.

ומכאן שהקב"ה אוהב את מי שמחנך את בניו בדרך, כמה
גדולה הוכחות של הורים המחנכים את בניהם במוסדות של
תורה ובכיתם מנחלים את ההלכה והצניעות בדרך הישר
ובשמחה.

ויזכה ה' את כולו לאדות בנים ובני בנים הולכים בדרך
הישרה, אמר.

משולחן המלך

אוכל והוא לא היה אוכל כי הוא היה צם, ואחרים היו
אוכלים את זה.

'לשם יחוד בשביל גרוש'

היה לנו עוד רב בישיבה שהיה מברך 'ברחילו ורחימו',
וקראו לו חכם מנצור כן שמעון ע"ה. היו מביאים לו תה
או מים, ולפני כן הוא אומר 'לשם יחוד קודשא בריך
הוא ושכינתיה, הריני בא לברך ולשבח את בוראי שנתן
לנו את המים הזה...' ואיך היה מזכיר שם שמיים באיזה
כוונה.

וכשהתלמיד היה רואה את המחזה הזה, ואח"כ רואה
באיזה חיל ורעדה מברך הרב, וגם היה לו פני מלאך
השם צבאות והיה לוכש גלימה יפה, זה היה משאיר
רושם גדול על התלמידים.

כשהיה בא עני ששמו בנימין שהיה בא עם עגלה לקבץ
כסף בישיבה, היה אז המטבע הכי קטן – 'גרוש', והרב
לא היה לו כסף כי היה עני, והיה נוך לו 'גרוש'. אך
לפני שהוא נוך היה אומר כהרגל 'לשם יחוד קודשא
ברוך הוא...' אני בא לקיים מצוות עשה לתת צדקה
לענייך ולאביונך, לא תקפץ את ידך..., וכך היה
ממשיך באריכות להתפלל לפני שנוך את המטבע.
והעני בינתיים היה מחכה וחושב שלפי אריכות ה'לשם
יחוד' הוא הולך לקבל מהרב מאה אלף שקל, ולבסוף
היה נוך לו את ה'גרוש' הזה...

והעני היה מתרגז והיה זורק את זה עליו בחזרה, והרב
לא היה מדבר כלום...

אשתו כל שבוע הייתה באה לכית הורי, כי אבי ע"ה
היה 'סנדלר'. והיא, כיוון שלא הייתה מרגישה טוב,
לכן כל תווה של הנעל כשהיה נשחק היה גורם לה
לכאבים, ולכן אבי כל שבוע היה מסדר לה את זה. **היא
לא הייתה רוצה לשים בנעל פרסות מברזל בגלל
שזה עושה רעש וזה לא צנוע.** היא לקחה אותו ואת
אחי ר' שמואל, ועשתה השתדלויות והכניסה אותו
לכיה"ס 'שילה'.

'ההבדל בכוונות בין צנוע לחזרת'

הגמרא אומרת שמעולם לא פסק משולחנו של רבנו
הקדוש, לא צנוע ולא חזרת. ה'צנוע' מחתך את המאכל,
והחזרת 'מקפץ' את המאכל.

מה הסוד בזה? הפשט מוכן, שהצנוע, כשהאדם לועס,
הוא מחתך לו טוב טוב את המאכל, ו'החזרת' מהפכת
ומסדרת אותו. אבל יש בעולם העליון היכל שנקרא
'אם כל', אם כל הנשמות, וכשהאדם אוכל בכוונה, הוא
מברך ניצוצות ויש לו כוח ע"י הברכה בכוונה, להעלות
את אותן הניצוצות להיכל שנקרא 'אם כל'. ויש שהוא
לא אוכל מספיק בקדושה ובכוונה, מעלה את הניצוצות
להיכלות ה'מלאכים' ולא להיכל של 'נשמות בני אדם'
שנקרא 'אם כל'.

זה שאומר 'מעולם לא פסק משולחנו של רבנו
הקדוש' – היו באים אצל רבנו הקדוש להתארח הרבה
אנשים, וכשנפטר זקף את 10 אצבעותיו ואמר 'שלא
נהנה מהעולם הזה אפילו לא כאצבע הקטנה'. אבל הוא
היה נוך לכולם לאכול ולשתות, והם היו אוכלים, והוא
מכוון להם את ה'כוונות'. **ולכן, לא פסק 'צנוע וחזרת'.
'צנוע', מחתך את המאכל. אם תחתוך את המילה
'מאכל' לשניים, יהיה תיבות 'אם כל'. 'החזרת'
מחפץ את המילה 'מאכל', ויהיה אותיות 'מלאך'.**

אם כן, יש מי שהיה זוכה על שולחנו של רבנו
הקדוש להעלות המאכל 'להיכל גבוה' ל'אם כל', ויש
פחות, להיכל המלאכים. אבל כולם היו מתקנים את
המאכלות.

'חמין פרווה'

סיפר לי חכם יצחק כדורי, כשהוא עלה לארץ הוא הלך
לכית של חכם יהושע שרבאני שגם היה כ'כגד' ורבי
יוסף חיים ליווה אותו עד האוניה ובירך אותו.

וכשעלה רבי יצחק שהוא גם שמע תורה מפי רבי יוסף
חיים, הלך אצל רבי יהושע שקרא לו ואמר לו: 'בוא
אצלי'. רבי יהושע אוכל בשר, אבל חכם יצחק כדורי
לא אוכל. ולכן, הייתה עושה לו אשתו של חכם יהושע
כל שבת סיר חמין בלי עופות בלי בשר, 'פרווה' כמיוחד
בשבילי כדי שיהיה לו לאכול.

פה היה חכם סלמן מוצפי. כשהיו מביאים לו לאכול
שהיה בבית הכנסת 'אוהל רחל' במשך כל השבוע
וב'שבת' היה הולך לכית. אשתו הייתה מביאה לו לפה

הלימוד שלך יהיה עוד יותר טוב ועוד יותר טוב....

שיעור הדף היומי
מפי הרה"ג דן גבאי שליט"א

**דף היומי במתיקות ובהירות, משניות
וימות, נ"ך, מוסר, מעשיות והלכות**

בימים: א, ב, ד, ה, ביישיבת המייש"ר רח' אורט ישראל 4, בת ים
17:40 תפילת ערבית < 18:00 תחילת השיעור

בוא ותגלה שגם אתה יכול לסיים מסכתות בהבנה ובהנאה

שתיה קלה וחמה
לרוחות הלומדים

זוהר על הפרשה

הגשמה אחר הפטירה רואה את השכינה

(ח"א דף צח ע"ב מדרש הנעלם) וַיֵּרָא אֱלֹהֵי יְהוָה בְּאֹלֶנִי מִמָּרָא. רַבְּנֵי פְתָחִי בְּהָאֵי קְרָא בִשְׁעַת פְּטִירְתּוֹ שֶׁל אָדָם רַבּוּתָּנוּ פְתָחוּ לַפֶּרֶשׁ פֶּרֶשָׁה זוֹ בּוֹהַּ הַפְסוּקָה עַל פְּטִירְתּוֹ שֶׁל הָאָדָם. דְּתַנִּינָא אִמְרֵי רַבִּי יְהוֹנָדָה בִשְׁעַת פְּטִירְתּוֹ שֶׁל אָדָם הוּא יוֹם הַדִּין הַגָּדוֹל שֶׁהַגִּשְׁמָה מִתְפַּרֶּדֶת מִן הַגּוּף. וְלֹא נִפְטָר אָדָם מִן הָעוֹלָם עַד שֶׁרֹאֶה אֶת הַשְּׂכִינָה הַדָּא הוּא דְּכֻתִּיב (שְׁמוֹת ל"ג) כִּי לֹא יֵרָאִי הָאָדָם וְחַי שֶׁלֹּא יֵרָאִי הָאָדָם, אֲמַנָּם לִפְנֵי פְטִירְתּוֹ רֹאֶה אֶת הַשְּׂכִינָה וְאֵז מֵת. וְכַאֲשֶׁן עִם הַשְּׂכִינָה שְׁלֹשָׁה מַלְאָכֵי הַשְּׁרֵת לִקְבֹּל נִשְׁמָתוֹ שֶׁל צַדִּיק. הַדָּא הוּא דְּכֻתִּיב וַיֵּרָא אֱלֹהֵי יְהוָה וְגו' כִּי הַשְּׂכִינָה מִתְגַּלָּה אֶל הָאָדָם בִּשְׁעַת פְּטִירְתּוֹ. כַּחֲסִים הַיּוֹם. זֶה יוֹם הַדִּין הַבּוֹעֵר כֶּתְנוּר לְהַפְרִיד הַגִּשְׁמָה מִן הַגּוּף יוֹם פְּטִירְתּוֹ שֶׁל הָאָדָם הוּא יוֹם הַדִּין שֶׁבוֹ דִּנִּים אוֹתוֹ לְהַפְרִיד נִשְׁמָתוֹ מִהַגּוּף.

וַיֵּשֶׁא עֵינָיו וַיֵּרָא וְהִנֵּה שְׁלֹשָׁה אֲנָשִׁים. הַמְבַקְרִים מַעֲשָׂיו מִה שֶׁעָשָׂה הֵם הִג' מַלְאָכִים לִקְבֹּל נִשְׁמָתוֹ שֶׁל הַצַּדִּיק, וְהֵם בּוֹדְקִים וְחוֹקְרִים וְדוֹרְשִׁים אֶת מַעֲשָׂיו שֶׁעָשָׂה בְּכָל יְמֵי חַיָּיו, וְהוּא מוֹדֶה עֲלֵיהֶם בְּפִיו. וְכַיֵּן שֶׁהַגִּשְׁמָה רֹאֶה כִּי, יוֹצֵאת מִן הַגּוּף עַד פֶּתַח בֵּית הַכְּבִיעָה, וְעוֹמֶדֶת שָׁם עַד שֶׁמִּתְדַּרְגָּה כָּל מַה שֶׁעָשָׂה הַגּוּף עִמָּה בְּעוֹלָם הַזֶּה וּמִסְתַּלֶּקֶת מִן הָעוֹלָם. וְאֵז נִשְׁמָת הַצַּדִּיק הִיא שְׂמִיחָה בְּמַעֲשֵׂיהָ שֶׁעָשָׂתָה בְּעוֹלָם הַזֶּה וּשְׂמִיחָה עַל פְּקֻדּוֹתָהּ שֶׁיְכוּלָה לְהַחזִיר פְּקֻדּוֹתָהּ שֶׁהָיָה נִשְׁמָתָהּ בְּשִׁלְמוֹת. דְּתַנִּינָא אִמְרֵי רַבִּי יִצְחָק נִשְׁמָתוֹ שֶׁל צַדִּיק מִתְאַוָּה אִמְתִּי תִצָּא מִן הָעוֹלָם הַזֶּה שֶׁהוּא הַכֹּל, כְּדִי לְהַתְעַנֵּג בְּעוֹלָם הַבָּא.

פטירתו של רבי אליעזר הגדול

תִּנּוּ רַבְּנֵי בִשְׁחֻלָּה רַבִּי אֱלִיעֶזֶר הַגָּדוֹל, הַהוּא יוֹמָא עֶרֶב שַׁבַּת הוּא, וְאוֹתִיב לִימִינִיהָ הַדּוֹרְקָנוּס בְּרִיָּה, וְהוּא מְגַלִּי לִיהָ עֲמִיקָתָא וּמִסְתַּרְתָּא שֶׁנוֹ חֲכָמִים, כִּשְׁחֻלָּה רַבִּי אֱלִיעֶזֶר הַגָּדוֹל אוֹתוֹ יוֹם עֶרֶב שַׁבַּת הִיָּה, וְהוֹשִׁיב לִימֵינוּ אֶת הַדּוֹרְקָנוּס בְּנוֹ, וְהִיָּה מְגַלָּה לוֹ דְּבָרִים עֲמוּקִים וְנִסְתָּרִים בְּסוּדוֹת הַתּוֹרָה, וְהוּא לֹא הָוָה מְקַבֵּל בְּרַעְיָתָהּ מִלִּיָּא, דְּחָשִׁיב כְּמִטְוֶה בְּרַעְיָתָהּ הָוָה וּבְתִדְלָה לֹא הִיָּה מְקַבֵּל בְּרַעְיָתָהּ אֶת דְּבָרָיו, שֶׁחָשַׁב שֶׁדַּעַת אֲבִיו אֵינָה מִיִּשְׁבַּח לִפִּי שְׁקֻרָב הוּא לְמוֹת. כִּיֵּן דְּחָמָא דְּרַעְיָתָא דְּאֲבִיו מִתִּישְׁכָּא עֲלָיו, קִבֵּל מְגִיָּה מֵאָה

בגין דא יפקון מ

עֲקִיבָא עֲקִיבָא לָמָּה לֹא אֶתִּית לְשִׁמְשָׁא לִי (דְּהָא אֶתָּא עֲתָא לְאַנְדְּרָא) עַד שֶׁנִּכְנַס ר' עֲקִיבָא, א"ל ר' אֱלִיעֶזֶר לר' עֲקִיבָא לָמָּה לֹא בָאת לְשִׁמְשָׁא אוֹתִי. אָמַר לִיהָ רַבִּי לֹא הָוָה לִי פְנָאִי אִמְרֵי לוֹ רַבִּי לֹא הִיָּה לִי פְנָאִי כִי הִיָּיתִי טְרוּד עִם הַתַּלְמִידִים. אֶתְרַח אִמְרֵי אֶתְמַקְהָה עֲלֶיךָ אֵי תְמוֹת מִיתָת עֲצָמְךָ. לְטִיָּיָה דִּיהָא קָשָׁה מְכַלְהוֹן מִיְתִיתָיָה כַּעַס וְאִמְרֵי תִמָּה אֵי עֲלֶיךָ אִם תְּמוֹת מִיתָת עֲצָמְךָ כְּלוּמָר מִיתָת טְבָעִית, כִּי רַבִּי עֲקִיבָא נִשְׁמָתוֹ גְּבוּהָ מֵאֵד וְאִם הִיָּה בֹא לְלִמּוּד תּוֹרָה אֲצִל רַבִּי אֱלִיעֶזֶר הִיָּה עוֹסֵק בְּסוּדוֹת הַתּוֹרָה כִּי הוּא הִיָּה הָרָאוּי בְּיוֹתֵר לְגַלּוֹת לוֹ סוּדוֹת הַתּוֹרָה וְעַי"כ הִיָּה אֲפָשֶׁר לְבַטֵּל הַרְבֵּה גּוֹדוּת מִן הָעוֹלָם וְאִפִּי מִיתָת עֲשֶׂרָה הַרְגִּי מְלוּכָה וְלֹכֵן כַּעַס עֲלָיו וְאִמְרֵי מַה שֶׁאִמְרֵי.

דרש ר' אליעזר במעשה מרכבה ובאה אש והקיפה אותם

כְּכִי רַבִּי עֲקִיבָא וְאִמְרֵי לִיהָ רַבִּי אֱלִיעֶזֶר לִי אוֹדִיָּיתָא בְּכָה רַבִּי עֲקִיבָא וְאִמְרֵי לוֹ רַבִּי תַלְמִידִי תּוֹרָה. אֶתְרַח פּוֹמִיָּה רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בְּמַעֲשֵׂה מְרַכְבָּה. אֶתָּא אֲשָׁא וְאִסְתַּר לְתַרְוִיחוֹן פֶּתַח ר' אֱלִיעֶזֶר פִּיז בְּמַעֲשֵׂה מְרַכְבָּה, בָּאָה אֲשֶׁר וְהָקִיפָה אֶת שְׁנֵיהֶם. אִמְרֵי חֲכִימָא שְׁמַע מִנָּה דְּלִית אֲנִי חֲזִינִי וְכִדְרָאִין לְכָד, נִפְקוּ לְפִתְחָא דְּכִרָא וְיִתְיָבוּ תַמָּן אִמְרֵי שָׂאֵר הַחֲכָמִים מִשְׁמַע מַה שֶׁאֵין אֲנִי רְאוּיִים וְכִדְרָאִים לְשִׁמּוֹעַ סוּדוֹת הַתּוֹרָה, יֵצְאוּ לְפִתְחָא שְׁבָחוּן וַיִּשְׁבוּ שָׁם, הָוָה מַה דְּהוּא וְאִזְלָא אֲשָׁא הִיָּה מַה שֶׁהִיָּה וְהִלְכָה הָאֵשׁ.

צעק ר' עקיבא ובכה ולא יכל לדבר ממורא השכינה

וְאֱלִיעֶזֶר בְּבִהְרַת עֶזְרָה תִּלְתָּ מֵאָה הִלְכוֹת פְּסוּקוֹת אוֹ לִמְד ר' אֱלִיעֶזֶר לר' עֲקִיבָא שֶׁלֹּא מֵאוֹת הִלְכוֹת פְּסוּקוֹת בְּדִינִי בְּהִרְתָּ שְׁהִיא עֶזְרָה כְּשֶׁלֹּג, וְאֱלִיעֶזֶר לִיהָ מֵאֲתָן וְשִׁיתְסַר טַעֲמִים דְּפִסּוּקֵי דְּשִׁיר הַשִּׁירִים וְלִמְד לוֹ רַי"ז טַעֲמִים עַל פִּסּוּקֵי שִׁיר הַשִּׁירִים. וְהוּוֹ עֵינָיו דְּרַבִּי עֲקִיבָא נִחְתִּין מִיָּא. וְאֶתְרַח אֲשָׁא כְּקִדְמִיתָא וְהוּוֹ עֵינָיו שֶׁל ר' עֲקִיבָא יוֹדוֹת דְּמַעוֹת, וְהוּוֹרָה הָאֵשׁ כְּבִרְאִשׁוֹנָה וְהָקִיפָה אוֹתָם, כִּי עוֹד הִפְעֵם עֶסְקוּ בְּסוּדוֹת שִׁיר הַשִּׁירִים. כְּדִי מִטָּא לְהָאֵי פִסּוּקָא (שִׁיר הַשִּׁירִים ב') סִמְכוּנִי בְּאִשְׁשִׁיּוֹת רְפוּדִי בְּתַפְחוּסִים כִּי חוֹלַת אֶהְבָּה אֲנִי, לֹא יָכִיל לְמַסְבֵּל רַבִּי עֲקִיבָא כִּשְׁחֻלָּה ר' אֱלִיעֶזֶר לְפָרֶשׁ פִּסּוּקֵי זֶה סִמְכוּנִי בְּאִשְׁשִׁיּוֹת רְפוּדִי בְּתַפְחוּסִים כִּי חוֹלַת אֶהְבָּה אֲנִי שֶׁהֵם ב' אִשְׁשִׁיּוֹת פֶּשֶׁט הַתּוֹרָה וְסוּדוֹת הַתּוֹרָה לֹא הִיָּה ר' עֲקִיבָא יָכוֹל לְסַבֵּל אֶת הָאוֹר הַגָּדוֹל שֶׁנִּתְגַּלָּה מִן הַשָּׁמַיִם ע"י סוּדוֹת הַתּוֹרָה וְאִרִּים קָלִיָּה בְּכִיָּיתָא וְנָעִי וְלֹא הָוָה מְמַלֵּל מִדְּחִילוֹ דְּשִׁכְנִיתָא דְּהוּת תַּמָּן וְהִרִים קוֹל כְּכִיָּה וְצַעַק, וְלֹא הִיָּה יָכוֹל לְדַבֵּר מִמּוֹרָא הַשְּׂכִינָה שֶׁהִיָּתָה שָׁם.

וְתַמָּנִי וְתַשְׁעָה רִזִּין עֲלָאִין. כִּיֵּן שֶׁרָאָה שֶׁדַּעַת אֲבִיו מִיִּשְׁבַּח עֲלָיו, קָבֵל מִמֶּנּוּ קפ"ט סוּדוֹת גְּדוּלִּים.

כְּדִי מִטָּא לְאֲבִי שִׁישׁ דְּמַתְעַרְבִי בְּמִיָּא עֲלָאָה כִּשְׁחֻלָּה לְסוּדוֹת שֶׁל אֲבִי שִׁישׁ טְרוּד שְׂמִתְעַרְבִים בְּמִים הָעֲלִיוֹנִים שֶׁבָּהֶם מְרוּמִזִּים סוּד מ"ד וּמ"ן שְׂמִיחָהִים הַצַּדִּיקִים בְּעַת פְּטִירְתּוֹ מִן הָעוֹלָם בְּגִדֵּל אֲהַבָּת ה', בְּכָה רַבִּי אֱלִיעֶזֶר וּפִסְק לְמִיָּמָר בְּכָה ר' אֱלִיעֶזֶר וְהַפְסִיק מְלוּמָר לוֹ עוֹד סוּדוֹת הַתּוֹרָה, אָמַר קוֹם הָתָם בְּרִי. אָמַר לִיהָ אָבָא לָמָּה אִמְרֵי עֲמוּד שֶׁם בְּנִי וְתַתְּכוּן כְּסוּד אֲבִי שִׁישׁ טְרוּד כִּי לֹא אוֹכֵל לְהוֹסִיף לְגַלּוֹת לָךְ עוֹד סוּדֵי תּוֹרָה, שָׁאֵל אֶת אֲבִיו לָמָּה. אָמַר לִיהָ חֲזִינָא דְּאוֹחִית חֻלְף מִן עֲלָמָא אִמְרֵי לוֹ לִפִּי שְׁאֵנִי רֹאֶה וּמְרַגִּישׁ שְׁבַמְהָרָה אַחֲלֹף וְאִסְתַּלֵּק מִן הָעוֹלָם. אָמַר לִיהָ זִיל וְאִימָא לְאִמְרֵי דְּתַסְתַּלֵּק תַּפְלָאִי בְּאֶתֶר עֲלָאָה אִמְרֵי לְבָנוֹ, לָךְ וְאִמְרֵי לְאִמְרֵי שֶׁתַּעֲלֶה וְתַשְׁמֹר אֶת הַתַּפְלִין שֶׁלִּי בְּמִקּוֹם עֲלִיָּן וְחָשׁוֹב, כִּי הַתַּפְלִין הֵם הַמוֹחוּן וְעֵתָה הַמוֹחוּן מִסְתַּלֵּקִים מִמֶּנִּי וְעוֹלִים לְמַעְלָה, וְכַתֵּר דְּאִסְתַּלֵּק מִן עֲלָמָא וְאִתִּי הִכָּא לְמַחְמִי לְהוֹן לֹא תִבְכִּי וְאִחֵר שֶׁאִסְתַּלֵּק מִן הָעוֹלָם וְאִבּוֹא לְכָאן לִרְאוֹת אֶת הַתַּפְלִין שֶׁהֵם הַמוֹחוּן שֶׁלִּי שֶׁלְמַדְתִּי בְּהֵם תּוֹרָה וְהַתַּפְלִין בְּהֵם לְהַקְבִּיָּה, וְכַשְׁתַּדְרָא אוֹתִי לֹא תִבְכִּי דְּאִנּוּן קְרִיבִין עֲלָאִין וְלֹא תִתְאַוֵּן לִפִּי שֶׁאֵלֶּה הַתַּפְלִין שֶׁהֵם הַמוֹחוּן שֶׁהִיוּ לִי בְּעוֹלָם הַזֶּה, מוֹשְׁרִשִׁים וְקִרְבִּים לְעוֹלְמוֹת הָעֲלִיוֹנִים וְלֹא בְּתַחֲנוּנִים בְּעוֹלָם הַזֶּה, וְלֹכֵן עֵיקַר הַמִּקּוֹם שֶׁלִּי לְמַעְלָה וְדַעְתָּא דְּכָד נִשׁ לֹא יָדַע בְּהוֹ וְאִין דַּעַת שׁוֹם אִדָּם יָכוֹלָה לְדַעַת וְלִהְיֵי גְדוֹל מַעֲלֵת הַמוֹחוּן.

ר' אליעזר אמר לר' עקיבא תמה אני עליך אם תמות מיתה טבעית

עַד דְּהוּוֹ יִתְבִּי, עֲאִלּוּ חֲכִימֵי דְּרָא לְמַבְקָר לִיהָ, אוֹלִיט לְהוֹ עַל דְּלֹא אֶתָּו לְשִׁמְשָׁא לִיהָ דְּתַנִּינֵן גְּדוּלָּה שְׁמוּשָׁה יוֹתֵר מִלְמוּדָּהּ עַד שֶׁהוּוֹ יוֹשְׁבִים נִכְנָסוּ חֲכָמֵי הַדּוֹר לְבַקֵּר אוֹתוֹ, קָלָל אוֹתָם עַל שֶׁלֹּא בָּאוּ לְשִׁמְשׁ אוֹתוֹ וְלִלְמוּד אֲצִל תּוֹרָה, כִּי הוּוֹ יָכוֹלִים לְהִשְׁיָג יוֹתֵר כְּלִימּוּד וּבִפְרֵשׁ בְּסוּדוֹת הַתּוֹרָה יוֹתֵר מִמָּה שִׁישְׁבוּ בְּלַעֲדֵיו, עַד דְּאֶתָּא רַבִּי עֲקִיבָא, אָמַר לִיהָ

זוהר על הפרשה

והצדיק בטוח במיתתו כדי לקבל שכרו בעולם הבא שהרי עבד את הקב"ה כדבעי, הריא הוא דכתיב, ויבא וידר לקראתם. בשמחה, לקבל פניהם כשנשמתו של אדם רואה את שלשה מלאכי השרת הבאים לקבל אותה, אז הנשמה רצה לקראתם לקבל פניהם בשמחה ועי"ז היא נפדרת מן הגוף. מאיזה מקום, מפתח האהל בדקא אמר. וישתחו ארצה לגבי שכינה מפתח האהל שהוא פתח בית הכליעה כפי שכארנו, ואז וישתחו ארצה, הנשמה משתחוית כנגד השכינה הנקראת ארץ.

רבי יוחנן פתח ואמר, (שיר השירים ב) עד שיפוח היום ונסו הצללים סוב דמה לך דודי לצבי או לעופר האילים. עד שיפוח היום וגו'. זו אזהרה לאדם בעודו בעולם הזה שהוא כהרף עין רבי יוחנן פתח להסביר פסוק זה עד שיפוח היום וכו' ואמר, שבא להזהיר את האדם שעד שלא תשקע שמשו שהוא עדיין חי בעולם הזה, אל תחשוב שיש עדיין זמן, אלא תנצל כל רגע ורגע לתורה ולמעשים טובים כי הזמן עובר כהרף עין. תא חזי, מה כתיב, (קהלת 1) ואלו חיה אלף שנים פעמים וגו'. ביום המיתה כל מה שחיה נחשב ביום אחד אצל. בא וראה, מה כתוב, ואלו חיה אלף שנים וכו', פי' אפילו יחיה האדם אלף שנים פעמים מה יתרון לו, הלא בין כך ביום המיתה כל מה שחיה אם לא למד תורה, אלא הלך בהבל העולם כל הימים אשר חי בעולם הזה, ביום המיתה נחשב לו כיום אחד.

נשמתו של האדם מתרה בו

אמר רבי שמעון נשמתו של אדם מתרה בו ואומרת עד שיפוח היום (נסו הצללים) וידמה בעיניו כהרף עין בעודו בעולם הזה דע שישלמו ימיו במהירות, ואז יהיו ימיו דומים בעיניו כאילו עברו כהרף עין, כך תראה ברגע האחרון שאתה עדיין חי בעולם הזה. ונסו הצללים וינסו החיים הדומים לצל הריא הוא דכתיב, זהו שכתוב, (איוב ח) כי צל ימינו עלי ארץ. בבקשה ממך סוב דמה לך דודי לצבי וגו'. החיים שלנו כצל של עוף עובר, צ"ל גימ' מאה ועשרים, לכן בבקשה ממך בעודך חי על הארץ תסתובב ותתחורר כך ממעשיך הרעים ותשוב בתשובה.

דבר אחר עד שיפוח היום וגו'. אמר רבי שמעון בן פזי, זו אזהרה לאדם בעודו בעולם הזה שהוא כהרף עין אמר רבי שמעון בן פזי, בא להזהיר את האדם, דע לך שכל ימי חייך נחשבים כהרף עין. מה הצבי קל בגליו אף אתה היה קל בצבי או בעופר האילים לעשות רצון בוראך כדי שתנחל העולם הבא שהוא הרי בשמים הנקרא הר יהודה, הר התענוג והר הטוב.

וסודות החכמה הכנות והסכרות, ושמשות את רכות' ללמוד מהם כראוי. דאלו יהון כל בני אינשא דעלמא סופרים לא יכלין למכתב שאילו יהיו כל בני העולם סופרים לא יוכלו לכותבם ולא חסרי תלמידים מחכמתי אלא ככחולא בעינא ותלמידיו לא חסרונא ולא קבילו מחכמתי לחסר את יתרון חכמתי מהם אלא כמו שמחסר המכחול בשפופרת בטבול אחד ואנא מרבותי אלא כמאן דשתי בימא ואני לא חסרתי מרבותי אלא כמי ששותה קצת מים מן הים. ולא הנה, אלא למיתן טיבותא לרבותי יתיר מניה ולא אמר כך אלא כדי להחזיק טובה לרבותי יותר ממנו.

יצאה נשמתו כשאמר טהור

והיו שאלין מניה בההוא סנדלא דביום עד דנפק נשמתיה ואמר טהור והיו שואלים ממנו בדיו של סנדל של יום אם מקבל טומאה עד שיצאה נשמתו כשאמר טהור. ולא הנה תמן רבי עקיבא. בד נפק שבתא אשכחיה רבי עקיבא דמית, בוע מאניה וגריר כל בשריה ודמא נחית וגריר על דיקניה ולא היה רבי עקיבא שם בשעת יציאת נשמתו כשיצאה השבת מצא רבי עקיבא שרבי אליעזר מות, קרע את בגדיו ושרט את כל בשרו והדם היה שותת על זקנו. הנה צוח ובכי, נפק לברא ואמר, שמיא שמיא, אמרו לשמיא ולסיתרא דנהידיה דהנהידיה נחיר יתיר מנהון הא אתחשך והיה צועק ובוכה, יצא לחוץ ואמר שמים שמים תאמרו לשמש ולירח שהאור שהיה מאיר יותר מהם, הרי נחשך על ידי המיתה.

הנשמה רצה לקראת מלאכי השרת היוצאים לקראתה

(דף צט ע"ב) אמר רבי יהודה בשעה שנשמת הצדיק רוצה לצאת שמחה

גלותא ברחמי

אוי לעולם שישאר יתום מר' אליעזר

אורי ליה כל עמיקתא ודוין עלאין דהנה ביה בשיר השירים. ואומי ליה אומא דלא לישתמש בשום חד פסוק מניה כי היכי דלא ליחריב עלמא. קדשא בריך הוא כגיניה הורה ולימד אותו כל דברים העמוקים וסודות העליונים שיש בשיר השירים, והשביע אותו שבועה שלא ישתמש בשום פסוק שבו, כי יכלים לפעול בשמות הקודש דברים גוראים, כדי שלא יחריב הקב"ה העולם בשבילו. ולא בעי קמיה דישתמשון ביה (דף צט ע"א) ברייתי מסגיאנות קדושתא דאית ביה ואין רצון לפניו יתברך שישתמשו בו הבריות, מרוב הקדושה שיש בו. לכתר נפיק רבי עקיבא וגעי ונבעין עיניו מיה, והנה אמר, ווי רבי, ווי רבי, ראשתאר עלמא יתום מנך אח"כ יצא ר' עקיבא והלך לו משם, ובהליכתו צעק וירדו עיניו דמעות, והיה אומר אוי רבי שישאר העולם יתום ממך. עאלו כל שאר חכימיא גביה ושאלו ליה ואתיב להון אח"כ נכנסו כל שאר החכמים אליו, ושאלו ממנו כל אחד את ספיקותיו, והשיב לכל אחד מהם כראוי.

כל ימיו של רבי אליעזר היו מאירות השמועות מפיו ביום שנתינו בסני

הנה דחיק ליה (שעתא) לרבי אליעזר, אפיק תרי דרועי ושונינו על לביה אח"כ כבר היתה השעה דחוקה לרבי אליעזר לפי שנתקרב זמן יציאת נשמתו, הוציא שתי זרועותיו והניחן על לבו. פתח ואמר, אי עלמא עלמא עלאה, חזרת לאעלא ולאננא מן תתאה כל נהירו וכוצינא פתח ר' אליעזר ואמר, אוי לך עולם, כי הסודות של עולם העליון חוזרים עתה לעלות למעלה ולהגנו מן התחתונים כל האורות של סודות התורה, כי לא באו החכמים לפני לשמשני כדי שאלמד אותם סודות התורה ועתה השעה דחוקה. ווי לכוון תרי דרעי ווי לכוון תרי תורות דישתכחון יומא דין מן עלמא והוסיף ר' אליעזר ואמר אוי לכם שתי זרועות, אוי לכם ב' תורות שישתכחו יום הזה מן העולם שהם פשט התורה וסודות התורה. דאמר רבי יצחק כל יומי דרבי אליעזר הנה נהירא שמעתא מפומיה כיומא דאתיהיבת בטורא דסיני שכבר אמר רבי יצחק, כל ימיו של רבי אליעזר היו מאירות השמועות מפיו, ביום שנתינו בהר סיני.

ר' אליעזר החזיק טובה לרבותיו

אמר אורייתא (סב"רית גמרא) גמ"רית וחכמתא סב"רית ושמושא עבדית אמר, הרבה תורה למדת,

מעשיות והנהגות מכלי ראשון שנשמעו מפי קודשו
של מרן הגאון המקובל
חכם **בנידו שמואל שליט"א**
על רבותיו חכמי ישראל **שרפי הקודש**
ומה ששמע מפי קודשם על רבותיהם זיע"א

שרפי קודש

מעשיות קודש על ראש עדת המכונים
רבינו מרדכי שרעבי זיע"א

בשנים, והיו כבני שש עשרה או שבע עשרה, ועל
אף שהיה צעיר מהם, באו בהמוניהם לשמוע תורה
מפיו.

באחד השיעורים סיפר רבינו, שכדרשת הבר-
מצוה שלו, דרש בפני רבני עירו, והשמיע בעל
פה את כל שבועים סוגי הטריפות שיש בכהמה,
עם הסבר רהוט על כל דבר ודבר, וכן אמר
הלכה אחר הלכה מהרמב"ם, כשהוא
מתבל את דבריו בש"ס ובפוסקים.
לא זו בלבד, אלא שבמעמד
בר-המצווה שלו שחט בהמה,
וכל המשתתפים אכלו
משחיטתו. כמו כן, נבחן על
כל הלכות טרפות וקיבל
תעודה מגאוני תימן.

ידיעותיו המיוחדות
בתורה היו פרי עמלו, כפי
ששח לתלמידיו, שקודם
שהיה הולך ללמוד אצל
רבו, רבי חיים סינאני
זקוצ"ל, היה מכין את
הלימוד ששים פעמים,
ואחר השיעור היה חוזר עוד
ששים פעמים. נמצא, שכל
לימוד היה משגן כמאה ועשרים
פעמים, ובכך נחקקו דברי התורה
בעצמותיו, כמו שמעידים תלמידיו,
שרבינו ידע את כל ארבעה טורים עם ה"בית
יוסף" ושו"ע ונושאי כליו הכל בעל פה. וכשהיו
לומדים בישיבת המקובלים את
דברי הטור והב"י, רבינו היה ללא
ספר פתוח לפניו, וכשהקורא היה
טועה, מיד היה רבינו מעמידו על
טעותו.

כשמלאו לרבינו חמש עשרה
שנים, עמד למבחן פומבי בפני כל
חכמי שרעב על כל ארבעה טורים
ומשנה תורה, ובסוף המבחן נסמך
על ידם לרבנות.

נישואיו

סח מורנו הרב שליט"א אביו של
הרב שרעבי זיע"א נפטר עוד בטרם
בא לעולם. שנה

מעשיות סיפורי מופת ונפלאות שנעשו
ע"י רבינו זיע"א, ישנם לאין ספור,
יכלה הזמן והמה לא יכלו. ואף שעברו
כשלושים שנה מפטירתו של רבינו
זיע"א, ישנם רבים החיים
עימנו שנושעו ע"י רבינו

בישועות מיוחדות,

בכחית 'צדיק גזר והקב"ה
מקיים'. ועל תורת נפלאותיו
בלבד יהיה ניתן לכתוב כמה
ספרים עבי כרס.

מ ר ג ל א
כ פ ו מ י ה
ד מ ו " ר
ע ט " ר
ש ל י ט " א
לומר בזה,

הביטו וראו עד
היכן כוחו של העוסק
בתורה לשמה בשקידה
ובהתמדה עצומה, כפי שקיים
מו"ד זיע"א. שמכוח

קדושתו ותורתו זכה
שייעשו על ידו ניסים.

מעלה זו לא ניתנה לרבינו
בחנינם, אלא פרי עמלו הוא, נפש עמל
עמלה לו, ובכוחות עצמו טיפס ועלה
למדרגות נעלות כאלו.

אב בחוכמה ורך בשנים

בהיותו צעיר לימים, והוא בן שמונה שנים בלבד,
מינו חכמי תימן את רבינו לרב המכונה 'מארי',
והיה מרביץ תורה בעדרים, כל חכמי עירו
הכירוהו כי רדיו רב לו בתורה ונתיבותיה.

רבינו לימד 'תלמוד בבלי' בתלמוד
התורה בתימן, ומספר תלמידיו מנה
כמאה תלמידים. רבינו היה מלמדם
במתק שפתיים, בכתובה ובטוב טעם,
והתלמידים היו שותים בצמא את
דבריו. בוקנותו, התבטא על כך רבינו
באומרו, כי תלמידיו היו גדולים ממנו

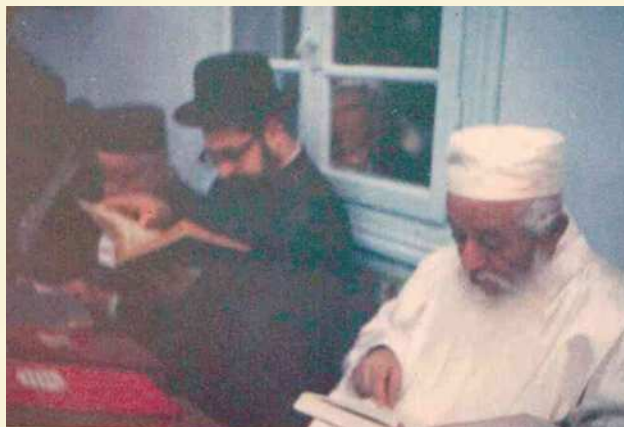

תמונת פספורט של רבינו בעלייתו ארצה

או שנתיים אחרי שנולד, התייתם גם מאימו. הוא
ואחותו גדלו יתומים מאב ומאם.

בהגיע רבינו לפרק 'הנושא אישה', נשא לאשה את
הרבנית לאה ע"ה. שידוך זה הוצע לרבינו כשהיה
בדרכו מהעיר עדן לעיר שרעב כדי לחפש שם
אישה. בהיותו בדרכו עצר בכפר 'אצ'יחה', הוצע
לו שידוך מאחת המשפחות המיוחסות בכפר, את
מרת לאה - ביתו של הרב המקובל ר' זכריה בן
סעדיה מודחי זצוק"ל. רבינו נתצה מיד לשידוך,
וזמן קצר לאחר מכן הם נישאו.

הרבנית היתה אז בת תשע שנים בלבד, וגם היא
היתה יתומה מאמה אשר נפטרה בעת לידתה,
ונקרא שמה בישראל לאה כשם אמה. רבינו היה
זה שלימד אותה לקרוא ולכתוב. היא היתה צדקת
גדולה, והיתה דורשת בפני נשים בצורה נפלאה.
(מורנו הרב שליט"א סיפר, שחמותו הצדקת, מרת
בתשבע לבית משפחת מרדכי, ע"ה, היתה מלווה
אותה לדרשותיה בכל מקום שהייתה הולכת). על
ידי תמיכתם המיוחדת של בני הזוג זה בזה, נבנה
הבית המיוחד של רבינו מרדכי שלאורו התחממו
רבבות מעם ישראל, וממנו הופץ אור התורה
לאלפים ולרבבות...

רבינו זיע"א בלימוד עם חכם עובדיה - תמונה נדירה

למילים "בשם כל ישראל", היה מגביה קולו במקצת, להדגיש אהבת ישראל ולכלול תפילות ככללות עם ישראל. וכפי שכתב רבינו האר"י ז"ל בשער הכוונות: "קודם כל תפילה צריך אדם לקבל עליו מצות 'ואהבת לרעך כמוך', עי"ז תהיה תפילתו כלולה מכל תפילות ישראל ותוכל לעלות למעלה ולעשות פרי".

פעם נכנסו לכיתו שני פעוטות שהוריהם נמנו על המחנה החילוני. הפעוטות השתובכו כה וכה סביב כסאו של רבינו, אשר פנה אליהם בחיבה ואמר "אתה ילד טוב!" "את ילדה טובה!" נענה אחד מהיושבים בחדר ואמר לצדיק, "הלואי שאימם היתה צנועה" - השיבו רבינו מניה וביה, "גם האמא טובה!"

גם בחושך מצא רבינו נקודת אור... עליו נאמר, "הזן את חברו לכף זכות דנין אותו מן השמים לכף זכות".

מספר מורנו הרב שליט"א על ר' יצחק ב"ר, שהיה מכונה: "שר בית הזוהר", מרוב אהבתו ולימודו בזוהר הקדוש. כשהיה צעיר, הוא ל"ע היה חילוני. יום אחד, היה חסר לרב שרעבי עשירי למניין, ור' יצחק בדיוק אז עבר שם.

הרב עמד בחוץ, וביקש ממנו להשלים ל'קדיש' ולדויות 'עשירי'. ענה לו ר' יצחק שאין לו זמן וכוח לכך, אך לבסוף נכנס ושמע קדיש עם כוונות, ומיד אחרי זה ברח. אחרי יומיים, שוב ראה את הרב עומד בחוץ וקורא לו להשלים מניין. ענה, 'אני לא יכול'. אמר לו הרב, 'כדאי לך, בוא'. אחרי שסיימו את התפילה,

הרב דחף לו ביד חמש לירות, שלפני שישים שנה היו שוות למשכורת חודשית. מצא הדבר בעיניו, ומאז אותו יום הוא התחיל לעבוד שם בכוונה, העיקר שיקראו לו. וכך, שוב דחף לו הרב חמש לירות. כך, מיום ליום התקרב עוד ועוד לתורה, וכבר לא היה צריך את החמש לירות, אלא היה שמח לבוא לשיבת. לאט לאט עזב הכל, ושכ בתשובה שלמה.

שרפי קודש

המפוארת של תורת הקבלה והתפילות ככוונות.

כך, לפני למעלה משבעים שנה, הקים רבינו את ישיבתו, ישיבת המקובלים "נדר שלום", יחד עם עמיתו המקובל ר' אברהם הכהן, שהיה עוד מהמכונים ב"ישיבת בית-אל" בעיר העתיקה. כבר בחצות הלילה היו משכימים קום מורנו הרב זצ"ל עם תלמידיו ועוסקים בתורת הסוד עד זמן התפילה. בהגיע זמן התפילה, היו מכינים עצמם בדחילו ורחימו, והיו עומדים להתפלל מתוך כוונה ראש עם הנץ החמה, מתוך סידור התפילה שסידר הרש"ש הקדוש זלה"ה. מידי יום ביומו, לאחר התפילה, היה לומד רבינו זצ"ל עם תלמידיו טור עם "בית יוסף" ורמב"ם.

ואכן, לאחר טרחה ויגיעה רבה, זכה מו"ד ראש הישיבה זצוק"ל להעמיד תלמידים הרבה בלימוד חכמת הקבלה בכלל ובכוונות הרש"ש בפרט, ואפשר דאלמלא מו"ד זצ"ל היה משתכח לימוד זה והתפילות ככוונות.

שיעוריו הקדושים - בשם כל ישראל

את נוסח "לשם יחוד קבה" וכו', הנאמר קודם כל תפילה ומצווה, נהג רבינו לומר בשקט, אך כשהגיע

עליית רבינו לארץ ישראל - נטיעות בקרקע העליונה

סיפר רבינו שאחת הסיבות שגרמו לו להחליט לצאת מתימן היתה, מפני שבאותה תקופה נגנבו מבית המושל חפצים שונים, ורבינו הטיל גורל ומצא את הגנב. הוא חשש, שמעתה ואילך ירצו השלטונות להשתמש בו לעשות גרלות וכדומה, ולכן החליט לעזוב את העיר.

בהגיעם לנמל יפו, הועברו העולים לעיר 'רחובות', שם הוכרחו לעבוד כפרדסים בתמורה לקבלת מחיה. גם לבית רבינו הגיעו האחראים והודיעו, כי למחר יהיה עליו לנטוע לפחות עשרה נטיעות.

אולם, רבינו המשיך לעסוק בתורה כהרגלו, בהתמדה ובחשק רב, ולא שת ליבו להתעסק בנטיעות ובמילי דעלמא. לעת ערב הגיע הממונה לביתו של רבינו, ושאלו נחרצות על סיבת השתמטות מעבודת הנטיעות המוטלת על כלל התושבים.

חיך רבינו ואמר: 'אני נטעתי עשרה נטיעות בקרקע העליונה'. כוונת רבינו היתה, שע"י התעמקות בתורת הסוד, ייחד הספירות העליונות עשרה כמספר, ונטע שם נטיעות יקרות.

הממונה שלא הבין למה התכוון רבינו, חשבו למשוגע, ועל אתר פטר את רבינו מן העבודה. כך יכול היה רבינו להמשיך לעסוק בתורה כדרכו בקודש גם בימים קצרים אלו בהם שהה בעיר רחובות.

אחר ימים אחדים, גמר רבינו ואמר בליבו לעלות לירושלים עיה"ק, כיודעו שמקום מושבו הוא בירושלים. וכן עשה. הטען רבינו יחד עם רעיתו את חפציהם על הרכבת, וכאו לירושלים.

בהגיע לירושלים עיר הקודש נדר רבינו כמה פעמים עד אשר הגיע לחצר ברח' שילה אשר בשכונת מחנה יהודה, החצר אשר ברכות הימים התפרסמה כחצר הקדושה של ישיבתו. שם קבע את מקום מושבו.

בישיבת בית אל - הקמת ישיבת "נדר שלום"

בשנת התש"ח, כאשר נחרכה "ישיבת בית-אל" בעיר העתיקה, חשש רבינו זיע"א שיתבטל מניין המכונים שהיו מתפללים את כל שלשת התפילות עם הכוונות, ומיד טרח לפתוח מניין של מקובלים - רובם ממקובלי "ישיבת בית-אל", שהמשיכו את

חצר ביתו של רבינו זיע"א שם עמדו בתור ארוך לקבל ברכתו ועצתו

היכול מרן הבית יוסף

ההלכה היומית שע"י מוסדות המיישר

הלכות שבת - סי' שכ

נולד, אמנם לדעת רוב הפוסקים (מנחת יצחק ח"ג סי' כח, והחזו"א חו"ש ח"ג עמ' קצא, ובחזו"ע ח"ד עמ' דלה) וכך נוקטים להלכה להתיר.

ליצור קרח בתבנית עם צורה דעת הגרי"א (הלכות שבת בשבת פ"א הע' 59) לאסור משום שזה כמו בונה אבל כבר כתב בכי בו שבת (ח"ג עמ' תפא) שנהגים להקל, [משום שבזמן שהקרח יוצא לטמפרטורת החדר הוא נמס וא"כ זה לא נקרא שנבנה כאן דבר].

האם מותר להכין גלי בשבת ?

דעת המנוחת אהבה (ח"ב פ"ט סעי' טו) שאסור משום בונה כמו באיסור מגבן שמאחד את הגבינה אמנם דעת החזו"ע (ח"ד עמ' רפא) להתיר, ולכתחילה יש להימנע מלהכין.

האם מותר לטלטל שלג ?

כתב בש"כ (פ"ז סמ"ה ובהערה קיז) בשם הגריש"א, ובאדרת שבת (ב פ"ט הע' רנט) בשם הגריש"א, ובחזו"ע (שבת ג עמ' קמב) שאינו מוקצה ומותר בטלטול, אך באג"מ (או"ח ח"ה סי' כב אות לו) כתב שדינו כמוקצה, אמנם לכאורה אם הוא רוצה לאכול ממנו יש להקל.

מה הדין להשתמש בסבון מוצק ?

בבא"ח (ש"כ יתרו ס"ו), ובאורלי"צ (פלי"ה ס"ה), כתבו שאין להשתמש בסבון מוצק בשבת, משום ממרח וממחק וכ"כ הכה"ח (אות עד), וכ"כ האג"מ (או"ח ח"א סי' קיג) שיש לחוש בזה לממחק, וכ"ד הגר"נ קרליץ (חוט שני ח"א פ"ד ס"ק ב) עכ"פ בסבון נוזלי עבה קצת, ובחזו"ע (ח"ד עמ' קסב) כתב שמעיקר הדין מותר, ומ"מ בעל נפש ימנע.

אדם שדרכו חסומה ע"י קרח או שלג האם יכול לשבר את הקרח או שלג ע"י גרזן ?

מותר משום שאין לו רצון במים היוצאים אלא כדי שיהיה לו מעבר, ובעצם טלטול הגרזן מותר משום שהוא כלי שמלאכתו לאיסור שמוותר לצורך גופו.

האם מי שיש לו בנעל צורות, יכול ללכת על השלג בשבת ?

כתב בחזו"ע (שבת ד עמ' קעא) שהדבר מותר הואיל ואינו מתכוין לכתובה.

האם מותר לשבר קרח בשבת ?

מבואר בגמ' (שבת נא:) שאסור לרסק קרח בשבת כדי להשתמש במימיו, ונחלקו בראשונים מה איסורו דעת ספר התרומה (סי' דלה) וכן דעת הר"ן (שבת נא:) וכן דעת רש"י משום נולד, ודעת הרמב"ם (פכ"א הי"ג) וכן דעת הרמב"ן והרשב"א והב"י (סי' שכ ד"ה אין מרסקים) משום דדמי לסוחט או למשקין שזכו שאסורים בשבת, וכתב במשנ"ב (ס"ק לד) שיש מתירים לרסק קרח הנמצא בתוך כוס מים משום שאינו ניכר בעין, אבל הבא"ח (פרשת יתרו ש"ב ס"ט) ובחזו"ע (שבת ח"ד עמ' קנו - קנח) כתבו לאסור.

האם מותר לערבב את הקרח שבכוס וממילא הוא ימס ?

בחזו"ע (ח"ד עמ' קנח) מותר כיון שעיקר כוונתו לקרר את המשקה ולא להמיס את הקרח, [וכיון שכל האיסור הוא רק הריסוק בידיים], ולכן לכתחילה נכון שכששופך את המשקים לכוס שיש בו קרח לא ישפוך ישירות על הקרח אלא בצידים שאז הוא לא ממיס בידיים אלא ממילא.

וכן שלוק/איגול מותר לאוכלו אע"פ שמתוך אכילתו מתרסק הקרח כיון שזה דרך אכילתו, אבל לרסקו ולאחר מכן לאוכלו אסור.

האם מותר להפשיר בקבוק עם קרח תחת זרם מים ?

מבואר בחזו"ע (ח"ד עמ' קעב) שכל מה שמוותר להפשיר קרח זה רק באופן שהוא לא צריך את המים אבל אם הוא זקוק למים אסור, אא"כ הקרח הוא בראש הבקבוק והוא כדי להגיע למשקה מותר [כן מבואר בשו"ע (סעי' י)].

האם מותר להניח קרח ליד מקור חם ?

דעת המשנ"ב [ברעת השו"ע] (ס"ק לה) והחזו"ע (ח"ד עמ' קנח) והכה"ח (אות סג) שמוותר אף לכתחילה, ובלבד שלא יגיע לחום שהיד סולדת בו [שאו הוא אסור משום מבשל], אמנם לדעת הרמ"א יש להחמיר (משנ"ב שם).

האם מותר להכין קוביות קרח בשבת ?

דעת הקהילות יעקב (סי' נב החדש) לאסור משום

מעשרה בירחודי

שאלות אקטואליות מבית הדין
בענייני חושן משפט
בעריכת הר"ג רבי יעקב כהן
שליט"א
מאגברי מוסדותינו

"אנשים מוכנים לשלם על זה כל מחיר"

שאלה: ראובן נכנס לחנות שעונים בשוק וביקש מהמוכר שעון מדגם שכבר אינו מצוי כל כך להשגה, המוכר הראה לו שאכן מצוי אצלו שעונים כאלה והחל בו שהרכב שילמו עליו סך מסויים שהוא הרבה יותר ממחירו האמיתי כששמע זאת ראובן הסכים לשלם גם הוא את הסכום שנקב המוכר וקנה את השעון לאחר מכן חזר ראובן למוכר וטוען שרוצה לבטל את המקח כי התברר לו שהמוכר שיקר ומעולם לא היה אצלו לוקח ששילם לו כך.

תשובה: המוכר התנהג לא ביושר אך ראובן לא יוכל לבטל את המקח.

הנימוק: בט"ז (סימן שלם ס"ד) כתב דמעישים בכל יום שאדם מוכר לחבירו חפץ ואומר כך נתנו לי סך זה ולא רציתי למכור בזה הסך, ואח"כ נתברר שלא היה שום קונה בסך קיצבה שזכר הוא, וכי בשביל זה יבטל המקח. וכתב כמשפט שלם (ס"ג) דהני מילי כשהמוכר אמר ק מדרעו אבל אם הלוקח שאל אותו כמה נתנו לך על זה, מוכח דהוא מקפיד ויכול לבטל המקח, וע"פ כפ"ת (סימן ד סק"ט) שכתב בשם החזו"ן במוכר שנשבע שפלוני רצה ליתן לו כו"כ, ועל סמך זה שילם לו הלוקח יותר ונתאנה, ואח"כ התברר שלא היו דברים מעולם, וטען המוכר שלהשביח מקחו אמר ק, ושכן דרך התגרים, ופסק החזו"ן שפטור בדיני אדם אע"פ שהחיל בקונה בערמתו ע"ש. והוסיף שכל זה אם כבר שילם הלוקח, אבל כל זמן שלא שילם יכול להחזיק המעות בידו ואינו חייב לשלם, כי הוי אומדנא דמוכח שסמך על דברי המוכר, וביאר באורחות המשפטים (דיני אומדנא כלל ג אות יב) בדעת החזו"ן שאם גילה הלוקח דעתו שסמך על זה מהני לבטל המקח ע"ש. וע"ע ערך ש"י סימן קכט (סוף סעיף ב). ובנידון דין שהמוכר היתל בו מעצמו ולא על פי שאלת הלוקח נראה דלכו"ע לא יוכל לבטל את המקח.

לזכרון עולם בהיכל ה'

רות

בת שרה

מרדכי

בן חביבה

גבריאל

בן מסעודה

ר' שלום אהרון

בן רחל

ה' יתברך דן ואף נותן שכר על כל פרט קטן בפני עצמו

אברהם בחוסר אמונה, ושכניו יענשו ב"ועבדום ועינו אותם ארבע מאות שנה". (שם)

וכן מצינו בשמות (ט, כז) כתיב "ויאמר אליהם חטאתי הפעם ה' הצדיק ואני ועמי הרשעים". ובקריעת ים סוף בשירת הים פירש רש"י על הפסוק "תבלעמו ארץ" (שמות טו, יב), מכאן שזכו לקבורה בשכר שאמרו ה' הצדיק. פרעה והעם רשעים גמורים, ונשארו ברשעותם, והמשיכו לחטוא בכל זאת זכו לשכר זה של קבורה, ולא להיות מאכל לעוף השמים. שכך מידתו של ה' הן את העולם כולו, שהדין הוא על הפרט באדם ולא על כלליות האדם, אין להסתכל על המקרים בכלליות כל מעשה הוא בפני עצמו.

מצוי מאד שאדם טרוד במעשה חסד או מצוה ובתוך כך מתיר לעצמו להתייחס בזלזול לדברים ולאנשים אחרים. וההסבר כזה כי בהיותו בתוך מעשה החסד שעושה נוטה לחשוב שמאחר והינו עסוק וטרוד במעשה גדול שכזה מרגיש צדיק, וכולם ראויים לשמשו ולשרתו כדי שיוכל להמשיך ולעסוק במעשה גדול זה שהרי כולם חייבים גם הם בחסד זה, ולכן מתיר לעצמו לדרוש מכולם לסור למשמעתו, וממילא מותר גם לזלזל ודוק.

מסופר על הגר"ס שהוזמן אצל עשיר אחד לסעודת שבת, והגר"ס עצמו ניהל את הסעודה. בזריזות רבה ללא "שלום עליכם", ללא זמירות, קיצר בדברי תורה, אכלו ועברו ממנה למנה במהירות רבה עד שסיימו הארוחה. כשראה הגר"ס שהעשיר תמה על מעשיו, אמר לו שכרצונו לומר דבר מה למשרתת האלמנה שבמטבח. "מצטער על שהטרחתיך לעבוד ביתך זריזות" אמר בהתנצלות. "בורך הרכ" אמרה המשרתת האלמנה, שכן בעל הבית מאריך מאד בסעודתו, וכל ליל שבת כשאני מסיימת את עבודתי כבר מאוחר והיותי מים הקטנים כבר ישנים ללא קידוש וסעודה, היום סוף סוף אוכה לכוא הביתה מוקדם לאכול ולשמוח עם ילדי.

אותו עשיר כעצם הסעודה והזמירות, לא הרגיש בצער המשרתת הוא היה "עסוק" במצוותו, שהרי על כך הרי הוא משלם לה בעין יפה, הוא חשב שמוותר לו. על כל פרט האדם נידון אם טוב אם למוטב, על השירות והתשכחות ומאידך על צער המשרתת. אין להרגיש צדיק וגדול למרות שלומד ומתמיד ומקיים מצוות בכל אופן עליו לשים ליבו על כל נקודה. אין להסתעור ממהותו וממעמדו בכלליות, אלא שבכל מעשה הוא לכאורה אדם בפני עצמו, בכל מעשה ופעולה שעושה צריך לחפש ולקיים את האמת שבה, שהרי על כל פרט הוא נידון ונבחן. (מעובד מספר אור ההר)

"יוקח נא מעט מים ורחצו רגליכם" (בראשית יח, ד) פירש"י "יוקח" על ידי שליח.

"אמר רב יהודה אמר רב, כל מה שעשה אברהם למלאכים בעצמו, עשה הקב"ה הוא לבניו בעצמו, וכל מה שעשה ע"י שליח עשה הקב"ה לבניו על ידי שליח. ואל הבקר רץ אברהם - ורוח נסע מאת ה' ויגזו שלווים מן הים (פ' בהעלותך), ויקח חמאה וחלב - הגני ממטיר לכם לחם מן השמים (פ' בשלח), והוא עומד עליהם תחת העץ - הגני עומד לפניך שם על הצור בחורב, ואברהם הולך עמם לשלום - וה' הולך לפניו יומם". אולם כנגד "יוקח נא מעט מים" - "והכית בצור ויצא ממנו מים". (כבא מציצא פו:)

אברהם אבינו עמוד החסד במסירות נפש שמסר עצמו עבור החסדים שהיה עושה עם עובדי האורח, שמכניסים תחת קורת ביתו ומפרנסם באהבה רבה. והמעשה הגדול שבו התגלמה אישיות הנפלאה היא כפרשתנו במעשה המפורסם כיום השלישי למילתו בהיותם כואבים. כחום היום כשהוא בן תשעים ותשע יושב פתח האוהל ומצפה לאורחים, וכשכאים רץ לקראתם במסירות נפש, שוחט ג' פרים כדי להאכילם ג' לשונות בחרדל, הכל במהירות ובאהבת חסד נפלאה, ולמרבית הפלא דוקא במעשה זה נידון אברהם על חסרון בחסד, כתיב "יוקח נא מעט מים ורחצו רגליכם" (בראשית יח, ד) ורש"י ביאר "יוקח" ע"י שליח. שאברהם לקח מים לאורחים ע"י שליח ולא רץ בעצמו להביא מים, לכן שילם הקב"ה לבניו שאת בארה של מרים הביא שליח כלומר משה ולא הקב"ה בעצמו שנאמר "וירם משה את ידו ויך את הסלע" (במדבר כ', יא). אברהם אבינו עמוד החסד לכאורה, נתבע על חסרון בחסד, ודווקא כפרשה זו בה מתגלה פאר רוממות נפשו, ואופיו הנדיר במעשה גמילות החסד. (אביטה אורחותיך)

ללמדנו בא שאין דרכו של הקב"ה לראות במבט כללי, אלא דרכו לדקדק בכל פרט ופרט ואין כלל גדולות וצדקות של אברהם אבינו במעשה גדול ובאישיות נפלאה, מחפה על החיסרון שבו שלח שליח ליקח מים ולא רץ בעצמו ועל דבר זה נתבע אברהם באופן פרטי בפני עצמו ונענשו בניו במדבר. ולא עוד אלא שחיסרון בחסד זה גרם לאחר מכן שמושה הכה בסלע ובגין זה לא נכנס לארץ. הקב"ה דן את האדם בכל מעשה ומעשה ולא את האדם כולו בכללות בין שהוא צדיק או רשע. כך דרכו של

הקב"ה לראות את האדם בכל פרט ופרט שבו ולא כאדם ככלל ואין הכלל מחפה על הפרט.

מצוינו אצל פנינה שציערה את חנה כרי שתתפלל ויהיו לה ילדים (כבא בתרא טז). ולמרות שכוונתה היתה לטובה ובזכותה זכתה חנה לשמואל, בכל אופן נענשה ומתו בניה, שזוהו הפרט על הצער שגרמה פנינה לחנה בדברים שבין אדם לחברו ועל זה צריכה להיענש ואין להצטדק ולומר "רחמנא ליבא בעי" ובכלל התכוונתי לטובה.

מסופר על יהודי חרד לדבר ה', אשר לקראת "הימים הנוראים" היה נרעש ונפחד מחמת ימי הדין הממששים וכאים, וכך התעלה והתקדש מיום ליום ומדגע לדגע כל ימי אלול ועשרת ימי תשובה, עד הגיעו לליל כל נדרי, כל עצמותיו תאמרנה חרדת קודש, כל גופו ורוחו בהתלהבות ויראה, והרי הוא עומד נרעש ונפחד מגמר דינו. כשכל גופו מרטט בשרעפי קדושה ויראה בתוך בית הכנסת הגדוש מתפללים העטופים בטליתות מעל ראשיהם, הוא עומד צמוד לפתח הדלת מקום אשר האויר והרוח מצויה בו כזמן שהוא בטרם הגיעו לעולם המזגנים או המאווררים למיניהם, וזועק בלבו זעקה חרישית את תפילת ליל יום הכיפורים. ולפתע, אזנו שומעת גערה שקטה בלחישת של מוך ר' ישראל סלנטר שאף הוא התפלל באותו מקום "גזל" - האיש נחרד, נדהם, כעצם יום הדין האשמה שכזו. הרי אתה גזול את האויר מהמתפללים כאן, כאשר אתה עומד בפתח השער ועוצר את זרימת הרוח!!!

ר' ישראל ידע את היסוד, שאין הכלל, אין תפלות והרגשותיו העילאיים הרוחניים מחפים על הפרט הקטן של גזלת האויר מהמתפללים. על כל ההתעלות וההתקדשות שלו יקבל שכר, אבל במעשה זה הוא גזל.

איתא בברכות (ז':) א"ר יוחנן משום רשב"י מיום שברא הקב"ה את העולם לא היה אדם שקראו אדון, עד שבא אברהם וקראו אדון שנאמר "ויאמר אדני-י כמה ארע כי אירשנה" (בראשית ט"ו), לכאורה שבח גדול, ומאידך גיסא על דבור זה גופא נתבע

ואלה יעמדו על הברכה

עידו בן רחל	גיל בן אסנת	טל בן מדי	אליהו בן סאלמה	ורד בת יסמין	איל בן יסמין	שילה בן נטלי חיה
ירמיהו בן ויקטוריה	מאיר בן מדי	שלום אהרן בן ציפורה	לתרומות והנצחות	03-5520004	מרדכי בן נטלי חיה	יניב בן משה

פריטים טמונים - פרשת וירא

בתמונה שמולכם מסתתרים 15 פריטים

מהסיפורים המרגשים של פרשת וירא

היעזרו ברמזים ובמבט חד - האם תצליחו למצוא את כולם?

הפריטים שעליכם לחפש:

1. אוהל גדול - אוהלו של אברהם אבינו שבו קיבל את האורחים.
2. עץ - והשענו תחת העץ.
3. קערת מים - לרחיצת רגלי האורחים.
4. סלסלת לחם - "אקחה פת לחם וסעדו לבכם".
5. שק קמח - "מהרי שלוש סאים קמח".
6. כד חרס - לסעודת האורחים ולשתיית מים.
7. באר מים - מקור המים שסיפק לאורחים ולבני הבית.
8. דלי עץ - לשאיבת מים מהבאר.
9. מזבח מאבנים - המזבח שבנה אברהם לעקידה.
10. סכין - מאכלת לעקידת יצחק.
11. עצי הסקה - העצים שנשא יצחק.
12. חמור - שבו לכם פה עם החמור.
13. הר גבוה - "וירא את המקום מרחוק".
14. כוכב - והרבה ארבה את זרעך ככוכבי השמים.
15. ראש איל - רמז לאיל שנאחז בסבך.

האם תצליחו לגלות את כולם? בהצלחה!

מצא את ההבדלים

"וַיִּשְׁקֶף עַל פְּנֵי סְדֹם וְעַל קִיטֹר הָאָרֶץ כְּקִיטֹר הַכְּבָשָׁן"

אברהם אבינו מביט ממרחק על העיר הבוערת...

אבל בתמונה הזו - יש דברים שלא בדיוק כמו שהיו! מצאו את 15 ההבדלים. בהצלחה!

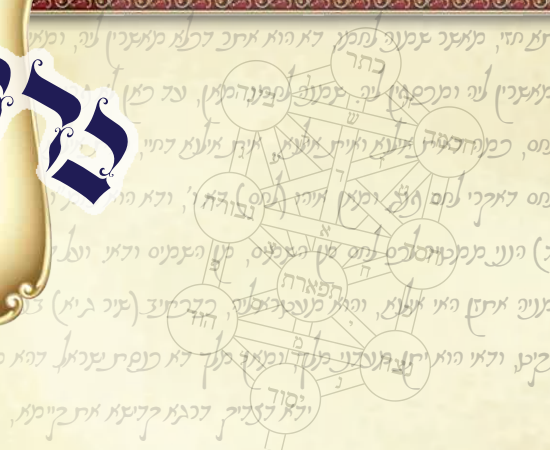
יש לכם פתרון? הזדמנות לזכות בפרסים מפתיעים! - שלחו את התשובות הנכונות למייל Office@mrbs.co.il
או לפקס 077-4701119 והיכנסו להגרלה-בהצלחה!

פירי הרשת

דברי תורה
דרך אורו של הרשב"י
בזוהר הקדוש

פרשת וירא

וירא אליו ה' באלני ממרא והוא ישב פתח האהל כחם היום:

כבר דרשו פסוק זה בכמה אנפי ויעיין בדברי מרן זלה"ה במגיד משרים שהביא עניין ישיבת פתח האהל היכן דרגתו בעולמות העליונים וכן את עניין הישיבה שם כחום היום שהוא דרגה גבוהה יותר ולא זכה אברהם למדרגה זו אלא לאחר שזכה להיות נימול ועל כן נאמר וישא עיניו וירא והנה שלשה אנשים נצבים והיינו שעל ידי שעלה דרגה זכה לראות ראייה רוחנית יותר גבוה בחינת שלשה אנשים נצבים עליו שג' בחינות אלו הם בחינת שלימות של אב אם וכן חסד גבורה ותפארת כסוד שלושה עררי אן רובצים עליה שכידוע מוכא בזוה"ק שג' מאכים הללו יחידיו קרואים ג"כ בחינת שכינה שמלאך מ"י כאלכא לעבר את שרה לפי שהוא סוד החסד כנגד מים, ואילו מלאך גבריאל בא להרוס את סדום שהוא בחינת דין כנגד האש אש ומלאך רפאל בא לרפאות את אברהם שהוא בחינת הרחמים כנגד קו האמצע בחינת הרוח.

ומה שכתוב וירא לקראתם היינו על ידי מעשים טו" כים בעולם הזה הרי מתעלה לקראתם ואמר יוקח נא מעט מים היינו להמשים המים שהם החסדים הע" ליונים ורחצו רגלכם והיינו מידת הדין שלא יהיה תוקף לדין והשענו תחת העץ להדביקם לעץ החיים והיינו בחינת התפארת וכו' ובזה יישב כמה דקדוקים בלשון הפסוק יעוי"ש.

ובספר ליקוטי הלכות ביאר העניין בדרך חזוק והוא יושב פתח האהל כחום היום ישיבה היינו לשון עכבה שהמתין בפתח האהל ולא באהל והיינו שהאהל הוא בחינת הקדושה היפך מרה"ר שהוא מקום הקלי' והמתין בסכלנות עד אשר יתאפשר להכנס לאהל עצמו ובא ללמוד לדורות שלפעמים צריך להתמתן בכדי להכנס לקדושה ופעמים שמחכים אף הרבה זמן, ויש עניין חשוב בזה, ובזמן הזה של ההמתנה יצה"ר מנסה להתגבר מאוד, ואז יש כחום היום לה" רבות את הקושי בעבודת ה' לפי שכלא נסיון ועמידה בו אין התעלות של האדם כלל לזכות לדרגה האמ"י תית שיכול להגיע אליה והעיקר הוא שהאדם לא לעזוב את פתח האהל וכמו שכותב הרמח"ל שבזמן הגאולה יהיו נסיונות גדולים ויש לשמוח בנסיונות

לפי שבלעדיהם אין את ההתקדמות ואין נראות של נצחון והתעלות אלא על ידי הקושי שזהו העלייה הקשה והיא מקצרת את הדרך יותר ויותר.

וכל זה הוא על ידי שמעודר תמיד את הרצונות הטו" כים ורשפי אהבה לה' ולכן אדם יש את הבחינה של וירא אליו ה' שה' מתגלה אליו בהוראותיו לו את יד השגחתו בכדי שיהיה חזק עם אמונתו שיוכל לעמוד בנסיונות ויהיה גבור לכל יפול ועל ידי זה יוכל להמ"י שיד לעלות בדרגות בשמחה. והתגלות זו של האמו" נה ויד ה' בהשגחתו הפרטית שנתגלה לאדם, יש בה בחינה של גאולה פרטית לפי שבגאולה השלימה התגלה אמונת ה' לכולם שידעו ויכירו שה' אחד ושמו אחד. ובאופן פרטי יש גם את הבחינה הזו ועל ידי האמונה הגדולה שנוספת לאדם הרי הוא נתמלא הכנעה לה' בשמחה, ויכול להכיל ולקבל כל הקר" שי שיש לו בשמחה, ואינו עצב כלל, לפי שכל עוד הוא לא חטא לפני ה', אין לו עצבות, כי יודע שכל העיקר זה לעשות רצון ה', והעולם השפל הזה הוא הכל ורעות רות, ואינו אלא פרוודור ומעבר בלבד, וכיון ששמח הרי הוא מראה אהבה גדולה לה', ונע" שיה אהוב לפני המקום, על ידי המידות הטובות של ההכנעה לה'.

וגם במידות טובות כן אדם לחברו מתעלים על ידי האמונה, לפי שבכח האמונה מכין שאין לו ממה לק" נאות ואין לו מה לכעוס ואין לו מה להתנגאות ואף אחד לא יכול להזיק לו וממילא לא נכנס לפחד שע" נייני העולם הזה ואינו מתנהג שלא כשורה. ונעשה אהוב למטה ונחמד למעלה ונוסף לו על ידי זה יותר ויותר אהבת ה' אליו ובחינת אור פני מלך חיים שא" נחננו מתפללים בכל יום שה' יתן לנו את אור פניו לפי שבאור פניו נתן לנו הכל תורה וחיים אהבה וחסד צדקה ורחמים ברכה ושלום כל הברכות העצומות מאוד פני מלך חיים ועל כן גם בברכת כהנים נאמר יאר ה' פניו אליך בפנים שזוהרות וכו'.

וכל זה אינו מגיע אלא מן הנסיונות וההתגברות שזהו אשר מראה את תוקף האהבה לה' ועל כן נתי" עלה אברהם אבינו בעשרה נסיונות וזמכאור בספר מגיד משרים ששרה צחקה בשומעה את המלאכים לפי שחשבה אולי גילוי נבואתם אינו מצד נבואת אמת והיינו גם כאשר מגיעים מלאכים לאדם עדיין

יש לו את הנסיון בעבודת ה' וצריך להיות דרוך בכל דבר מה הוא רצון ה' לפי שהעולם הזה נועד לקנות בו קניינים לעולם הבא ועל כרחק שיהיה בו נסיונות וככל שיוסיף להתגבר על נסיונות ויהיה לו זכות לתוספת נסיונות הרי זה ממחר לתקן את הנר"ן שלו בגלגול זה ועל כן מצינו שאברהם אמר להקב"ה אם נא מצאתי חן בעיניך אל נא תעבוד מעל עבדיך כלומר כאשר רץ אברהם למלאכים הבין שיתכן שהשכינה תפרוש ממנו אבל ידע שאין לו עסק בנסיונות וכבשי דרחמנא והעיקר שה' חפץ ממנו זה לעמוד בנסיונות ולהטיב לעולם ולאנשים השרויים בו ולכן מייד קם לעשות רצון ה' אלא שביקש מה' לא לעזובו והיינו שהוא גופא פעמים הנסיון האם לעשות דרגה רוח" נית בעבודת ה' לצורך מצווה של בן אדם לחבירו והאדם מסתפק מהו רצון ה' עצם ההסתפקות והפסק האמיתי שזוכה להגיע אליו היא גופא אחד הנסיונות שיש עליהם שכר רב.

וכמו שנסתפק אברהם בעצם מצוות העקידה המו" באת בסוף פרשה רידן והיינו שאף שכוהן העולם מבקש ממנו עשייה זו יש לו לברר את אמיתת העניין שהכל מגיע מנבואת אמת ולהיות מזוכך במידות נע" לוח שלא להכניס את נגיעותיו האישיות להחלטות מהו רצון ה' ולכלכל כיצד יקרא מיצחק וזע וגם לאחר שבה לשחוט את יצחק צריך לעמוד בנסיון שיהיה כל המצווה לשם שמים וללא פיגול של מח" שבה כל אלא אך להצטוו יתברך ללא כל רצון אישי כלל וכמו שהיה אומר מרן ראש הישיבה חכם שלום הכהן בעניין זה ואינו זוכר כעת.

ובדברי רבותינו נתבאר מעט מעומק עניין העקי" דה וכמו שהוא מרן בספר מגיד משרים וגם מכאור בארז"ל ענין נשמת שרה שהייתה נשמה זיכרית והייתה צריכה להתחבר לנשמת יצחק שהייתה נק" בית [כסוד מגדל הפורה באוויר שהוא היסוד שנת" עלה] ועל כן פרח נשמתה של שרה בזמן עקידת יצחק ונתעכב בחינת ג' שנים והיינו שלאחר שא" ברהם אפיק מיצחק מעט דם לשבור את תוקף הדין אשר כיצחק על ידי החסד של אברהם היה צריך שהגבורה ותבסס מג' ספירות תודה וזכרה לזכי נסים נעים שמלמדנו את התורה הקדושה שיזכה לכל ברכות התורה ביחד עם כל ישראל אחינו אמן.

מנהל משיבת נש

מו"ד המקובל רבב מנהל שמואל שליט"א ורבב חסיקה שליט"א
בתיקן חנות ובתפילות למען עם ישראל בניין דהא אמנו

בס"ד

במלאת 42 שנה להסתלקות מורנו ורבנו ועט"ר

המלומד בניסים, עמוד צלותיהון דישראל, שהגן על הדור בתורתו ובתפילותיו,
ראש ישיבתנו הקדושה, שהעמיד דור של רבנים ומקובלים להמשכת שושלת הקודש,
ראש המקובלים הגאון האדיר

כמוה"ר רבי מרדכי שרעבי זצוק"ל זיע"א בן מרים

תתקיים כעז"ה בישיבת המקובלים "נחל שלום" אזכרה ועצרת התעוררות לע"נ הטהורה
ביום שני י"ט בחשוון תשפ"ו, בשעה 17:00 רחוב שילה 6 ירושלים
בהשתתפות תלמידי מו"ר, רבנים וראשי ישיבות
ובראשם מו"ר ועט"ר המקובל הצדיק

רבנו בניהו יששכר שמואל שליט"א

עזרת נשים פתוחה

